

A close-up, low-angle portrait of a man with dark hair, a full beard, and mustache. He is wearing thin-framed glasses and looking directly at the viewer with a neutral expression. The lighting is soft, creating a moody atmosphere.

JAK

SLOVENIAN
BOOK
AGENCY

Sample translation

ANDREJ E. SKUBIC
Just Come Home
Novel

Andrej E. Skubic *Just Come Home*

Short stories

Sample translation

Original title: *Samo pridi domov*

Uredili / Edited by

Tanja Petrič, Katja Stergar

Prevodi v angleščino / English translations by

Jason Blake, David Limon

Založila in izdala Javna agencija za knjigo Republike Slovenije, Metelkova 2b, 1000 Ljubljana
Zanjo Aleš Novak, direktor

Issued and published by Slovenian Book Agency, Metelkova 2b, 1000 Ljubljana

Aleš Novak, Director

Grafično oblikovanje in prelom / Technical editing and layout

Marko Prah

Tisk / Print

Grafex, d. o. o.

Naklada / Print run

300 izvodov / 300 copies

Darilna publikacija / Gift edition

© Nosilci avtorskih pravic so avtorji/prevajalci sami, če ni navedeno drugače.

© The authors/translators are the copyright holders of the text, unless stated otherwise.

Ljubljana, 2016

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6(048.4)

SKUBIC, Andrej E.

Just come home : novel : sample translation / Andrej E. Skubic. - Ljubljana :
Javna agencija za knjigo Republike Slovenije = Slovenian Book Agency, 2016

ISBN 978-961-93910-3-7

283517440

Table of contents

Andrej E. Skubic: About the author and his work	2
<i>Samo pridi domov</i> (excerpt in Slovenian)	7
<i>Just Come Home</i> (excerpt in English, translated by David Limon)	11
Translations	
Bosnian (Translated by Ahmed Burić)	16
Bulgarian (Translated by Eva Šprager)	20
Croatian (Translated by Božidar Brezinščak Bagola and Mirta Jurilj)	25
Czech (Translated by Eliška Bernardová)	34
French (Translated by Stéphane Baldeck)	39
German (Translated by Sebastian Walcher)	44
Italian (Translated by Patrizia Raveggi and Sabina Tržan)	49
Lithuanian (Translated by Laima Masytė)	59
Romanian (Translated by Alina Irimia)	64
Russian (Translated by Zhanna Perkovskaya)	69
Serbian (Translated by Jelena Simić)	74
Spanish (Translated by María Florencia Ferre)	78
List of Translators	84
Co-financing Publications of Slovenian Authors in Foreign Languages	89

Andrej E. Skubic

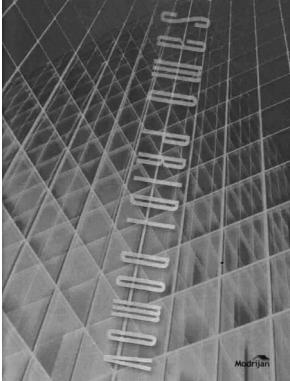
Andrej E. Skubic was born in 1967 in Ljubljana. He graduated from Slavic Studies and English at the University of Ljubljana's Faculty of Arts. His long-time study of language, which is evident also in his prose style, reached its coronation in *Sociolecti v jezikovni stvarnosti in literarnem delu* (Sociolects in Linguistic Reality and Literature Work), his 2003 doctoral dissertation. He is a writer, translator and linguist. His works include the novels *Grenki med* (Bitter Honey, 1999), for which he won both the Slovenian Book Fair Award for the best first novel and the Kresnik Award for best Slovenian novel of the year, *Fužinski bluz* (Fužine Blues, 2001), *Popkorn* (Popcorn, 2006), the novel-diptych *Lahko* (You Can, 2009) and *Koliko si moja* (How Much Are You Mine?, 2011), for which he received

Photo: Tihomir Pinter

both the Kresnik Award and the Prešeren Fund Award. In 2015 he received his third Kresnik Award, for *Samo pridi domov* (Just Come Home, 2014), his most recent novel. He has also written the short story collection *Norišnica* (Madhouse 2004); his linguistics book *Obrazi jezika* (Aspects of Language, 2005) deals with the sociological aspects of language. As a translator he has translated a number of authors from English, including Flann O'Brien, Irvine Welsh, Patrick MacCabe, James Kelman and Gertrude Stein. As well, he participated in selections from James Joyce's poetry and short fiction (2002) and in Samuel Beckett's selected works (2004–2006). He has received the Župančič and the Sovre Prize for his work as a writer and a translator.

Email of the author: a.skubic@gmail.com

Book information

© Modrijan založba, d.o.o., 2014

Year of publication: 2014, 2015 (2nd print)

Binding: hardcover

Dimensions: 135 × 220 mm

No. of pages: 272

Publisher: Modrijan Publishing House Ltd.,

Poljanska 15, SI – 1000 Ljubljana

ISBN: 978-961-241-809-0

Price: € 24.80

Foreign rights

Metod Bočko: metod.bocko@modrijan.si

Andrej E. Skubic: a.skubic@gmail.com

Samo pridi domov (Just Come Home, novel)

In the novel *Just Come Home* Andrej E. Skubic deals with highly relevant themes that have not yet received their due: political tycoons and corruption. Although in the whirlpool of events, which read like a mystery and a play at once, we encounter events known to us from public life, this is not a roman à clef; but neither is it a mere political pamphlet.

Leon Berden loses his highfalutin job at a law firm for revealing, at a press conference, the dirty dealings of a client. Though he becomes the darling of the public eye, the new law office he opens remains more or less deserted. His fall from grace also causes tension in the family. His wife, now responsible for bringing home

the bread, accepts a job as a political secretary, while he is less than fond of his role as a babysitter of their daughter. Complicating matters further, he has a love affair with a former classmate who is now a journalist and overly interested in the true background for his incomprehensible betrayal of his client's trust.

Just Come Home is a non-moralizing analysis of current social and political morality, a non-sexist analysis of male-female relations in an ultra-capitalist society, and an analysis of such timeless themes as temptation, human closeness, social rising and falling. This is a novel that Slovenia sorely needs, one that holds a mirror up to Slovenian society.

The publisher about the book

Media reactions

Skubic successfully toys with our expectations. The one who opposes power, capital and politics is, to speak, a rebel whose cause is to clean up society; however, he turns out to be cunning, calculating, but especially acutely irresponsible to the end, irresponsible to himself and to those close to him. More than about the fool's courage, this is about self-interest that hides behind the mask of honesty and fairness.

Even in terms of style Skubic is immediately recognizable, not only by the lowly and realistic language which deviates greatly from literary norms; even more meaningful is the tiny thought-looping of the protagonist, the illogic, the concealing, even from himself; all that subtly suggests the hidden side of his character. The novel offers a view of society, but without being one-sidedly engaged; its enigmatic ways intoxicate us.

Matej Bogataj, *Mladina*

Skubic's novel describes what we have. Almost literally: the conceptual similarities to the Slovenian socio-political situation are comical. Inadvertently and incidentally, he makes light of the soap-opera-like names of the novel's characters. At the same time, he does not point a pretentious finger by attempting to fix society, for there is none of that moralizing crap intended to soothe the misled reader in his righteous superiority [...]. If anything, Skubic communicates the following: every-

one should keep his own house in order, etc. In literary terms, everything the novel relates is impeccable. [...] Skubic's language is thematically credible, and the languages of law, journalism and love are all at an equally high level. The novel is effectively and aptly constructed for the story it tells, in which the very architectonics blends fortunately with the content and creates confusion with the female characters.

Andreja Rauch, *Radio Študent*

How does Skubic manage to do all this? It's simply juicy and worthy of admiration. The story is driven by precise dialogues, with self-understood mastery it rolls from suspense to suspense, and with the greatest of ease he dramatizes even the minutest meander of the story. His characters are complex, they hover between

the public and the private, brand themselves with prejudices, wimpiness and weaknesses, hopes and fears, delusions and despair, and they conjure up a discouraging image of 'Sloveniana.' Andrej E. Skubic has written an ambitious, immensely readable novel about grotesque times in the sub-Alps.

Igor Bratož, *Delo*

Skubic's novel is a subtly-focused novel of dialogue. The narrative gingerly swings between neuralgic points, with scenes often beginning in medias res or ending without resolution, which creates a readability like that of a criminal novel. At the same time, the language is entirely Leon's – if it

weren't, then Skubic could not be called a master of identification; for this is the vocabulary of an urban, educated middle-aged man who rushes to articulate things as they are. [...] With *Just Come Home* Skubic manages to achieve what Leon does not: authentic action.

Ana Schnabl, *Pogledi*

Just Come Home is mostly written in legalese, but not without reason. By employing legal jargon the narrator effectively builds suspense while highlighting the discrepancy between the protagonist's words and his actions. The novel also contains Skubic's indispensable surrealism, this time in the form of a mysterious angel who more than often serves as an excuse for Leon's lengthy monologues. The novel perhaps echoes recent Slov-

enian political affair, perhaps the results of the anti-corruption committee, or the general spread of corruption, 'tycoonism' and clientelism. It is a trenchant critique of the current 'state of mind' in Slovenia, where events from the public sphere seriously endanger the line between the private [and the public], while penetrating into the individual sphere more than we might be prepared to admit.

Ana Geršak, *Dnevnik*

Samo pridi domov

(ODLOMEK)

Nisem vedel, da tekila slammerje kje v Ljubljani sploh še delajo, da to še obstaja – predolgo že ne hodim ven. In tukaj v Muzeju delajo celo dobre: s šampanjem, take kot včasih. Še Agnes je bila takrat prava mojstrica. Pa nesla jih je, kar precej. Zvrneva vsak svojega, glavo nagneva močno nazaj, potem prazna kozarca treščiva nazaj na mizo. Tako smo to včasih delali: da poči dvakrat.

- Spoznal sem eno ful zanimivo žensko, pravi Stojan in si oddihuje.
- Oho, pravim. – Bravo. Kje pa?
- V enem klubu, ko sem bil včeraj … Totalna persona. Vsakemu je takoj v oči padla.
- A, take sorte persona?
- Ne tako, kot si ti misliš. Ženska je sredi kluba plesala v miniki, z umetno nogo. Tam nekje od sredine stegna dol. Plesala je pa kot tigrica.
- Z umetno nogo, pravim in si probavam predstavljeni sceno. – A tako, očitno?
- Ne bi mogla bit bolj očitna. Ne tisto realistično umetno nogo. Namesto piščali je imela eno tako vzmet, tako vijugo. Pa plesala je tako, kot da je nič na svetu okrog nje ne briga.
- Zanimivo, pravim.
- Fajn stvar pri tem, če enemu manjka noge, je to, da imaš zmeraj temo za prebit led.
- A si ti to zihet? pravim.
- Ma daj, si blesav. Zakaj pa ne? Če noge ni, se nima smisla delat, kot da je. Greš, pa rečeš: ej, super, ful mi je všeč, da si upaš takole plesat v miniki. Kaj je pa bilo s to nogo?
- In kaj je bilo s to nogo?
- Ma, prometna nesreča … ko je bila petnajst stara. Mi je vse razložila, sva cel večer čvekala. Leta pa leta je bila zakompleksana, se je skrivala, skrivala

nogo, iskala take čim bolj kao seksi oblike ... Se ji je zgodilo, da se je s kakšnim tipom spoznala, pa on ni smel vedet, da ima umetno ... Eden ji je spizdil, ko si jo je prvič dol dala. Potem je pa rekla, ma kurc vse skupaj, si naročila tako, da se na sto metrov vidi, pri čem smo, pa začela kikle nosit. Baba pa totalno luštna. Stara dvainštirideset, urednica na eni tehnični založbi.

– Pa kaj, a se pol dobivata ali kaj? vprašam.

– Jutri se dobiva spet, pravi. – Bomo videli.

– Čestitam, pravim in pomignem za novo rundo.

Potem čekava razne stvari. Malo sem netakten pa mu razlagam vsebine raznih svojih spisov. Stojan se krohotja, ko končno vidi realno demonstracijo tega, da se me ljudje, ki so pri zdravi pameti in z dejanskimi problemi, izogibajo kot hudič križa. Štih je pri tem samo del demonstracije tega. Potem beseda nanese na NBG. In tukaj debata čisto iznenada zavije v smer, ki meni ni všeč. To bi seveda lahko vedel. To *sem vedel, samo nisem pravi čas preusmeril debate* na kaj drugega. Stojan mi je že zadnjič čisto samoumevno govoril, zdaj pa tudi, da je renovacija hiše za džabe boljša kot renovacija hiše za denar. In ga lahko razumem. Mislim, če mogoče misli, da jaz to potrebujem, da mi pomiri slabo vest, potem se mu ne bi bilo treba truditi. Ampak razumem: on v mladih letih ni bil navajen imeti denarja. Jaz pa sem ga bil. In takrat in zdaj. In zdaj me prepričuje v to, kako srečen sem. Jaz pa nisem srečen; jaz si lahko privoščim, da bi rad imel pravico.

– Samo denar ni vse, pravim. Res sem že malo pribit, ti slammerji še zmeraj delujejo tako kot v starih cajtih.

– Kako da ni vse? se reži Stojan, do ušes. – Kje si se pa ti znašel med odvetniki? Zablodela duša?

– Ja, jebat ga, sem pač panker. Če kdo, si to ti zmeraj vedel.

Tukaj mu mogoče malo preveč v rit lezem. Mora biti že res hudo, da se sklicujem na to; ni še dolgo tega, kar sem jaz njega skušal odvaditi te napake. Ampak mogoče se mi zdaj že malo mehča pamet.

– Stari, s tem nisi panker, pravi Stojan. – Kaj tebi ni jasno? Glej: panker je Johnny Rotten. On se ne pritožuje tako kot ti: on živi v Santa Monici.

– Pusti ti te mone, pravim. – On danes snema reklame za angleški puter za ameriški trg.

– Saj to ti hočem povedat. Kako boš ti rekel, da si panker? Če pa še denarja ne maraš.

– Saj si ti taprvi rekel, da sem, ponovim in znova pomignem za še eno rundo, čeprav se mi zdi, da bi bil že počasi cajt za prešaltat na kaj drugega, mogoče na kakšen džin tonik, ampak to se mi zdi v tem trenutku nekako preveč komplikirano. To z gibi je bolj enostavno. Stojan me samo gleda.

– Stari moj, a ti jaz povem eno skrivnost? pravi. – Valda, da sem jaz zmeraj vedel, da nisi panker. Že takrat v osnovni, pizda, si bil čudak. V bistvu je bil moj

prvi impulz tam na Bičevju, da bi te tepel. Samo midva sva bila na celi šoli najbolj čudna. In če bi te tepel, bi bila čisto prepoceni fora. Kaj pa je to, eno tako malo grinto pregarbat. Samo tebe *branit*, to je bilo pa izziv. V glavnem, je bila pa nekaj časa dilema.

– Vidiš, tega pa nisem vedel, pravim brez posebnega navdušenja.

– Samo si se mi potem nazadnje zdel nekam simpatičen. Z Agnes si v šolo hodil. Mater, je bila mrha ... Zato, mogoče. Mogoče ti je ona rešila glavo, da te nisem tepel. Zanimiv si se mi zdel zaradi nje. Čudak, samo take zanimive sorte. Šele pol, ko sva se začela malo bolj pogovarjat, sem videl, da si v bistvu v redu, da znaš bit zelo fajn dec. Samo malo čuden. Ona je pa to že prej videla.

– Ej, jebat ga, pravim, ko kelner pred naju postavi nova dva kozarčka pa prtička. – Ona je takoj prepoznała perspektiven material. Na zdravje.

Usekava spet vsak svojega pa ga hitro zvrneva. Glasno jih počiva nazaj na mizo. Kaj takega mi je že dolgo pasalo, samo dobiti v teh časih Stojana ven ... Malo se ga izogiba, alkohola, ker ga je imel svoje čase preveč rad. Pa tudi malo zoprni zna biti, kadar ga preveč spije. Kaj je pil včeraj, s tisto svojo enonogo bejbo? Red Bulle? Ampak vsake toliko časa je pa tudi treba. Saj je jutri nedelja, konec koncev. In Agnes je enkrat doma z Naomi, pravo malo čudo. Jaz že sto let nisem bil zvečer zunaj. Seveda sta šli najprej ven, v neko lutkovno gledališče, zdajle pa jo verjetno vseeno že daje spat.

– Sem te zadnjič videl v mestu z eno babo, pravi Stojan iznenada. Ta izjava me kar malo zmede, ušesa mi zalije hipna praznina.

– Kje? pravim previdno. Nimam pojma, o čem bi lahko govoril. Z nobeno žensko se nisem srečeval, kje v javnosti. – A v Fužinah? potem bleknem, ker me nekaj spreleti.

– V kakšnih Fužinah? pravi Stojan. – Sem rekel: v mestu. Samo od odzad sem jo videl, samo je zgledala huda mrha.

– To si me moral z enim zamešat.

– Nisem te zamešal, tebe sem že od strani videl, pa tamala je bila zraven. Naomi pa še vseeno poznam. Sem že hotel pozdravit, pa sem videl, da je tista ženska zraven pa da jo ti nekaj trepljaš. Temnorjave lase. Sem si rekel: švaleraš. Pa to takole, pred tamalo!

Zdaj se mi posveti. Začne me kar grabit smeh.

– Stari moj, ti si mene z mojo taščo videl.

Stojan debelo pogleda. Zdaj se vidi, da tudi njega tekila že malo prijemlje: bolj štorasto reagira, kot bi sicer.

– Pa nisi mislil, da sem začel na geriatričarke padat? pravim.

– *Tisto* je bila Manja? pravi Stojan. – Mater, ti me zajebavaš. Daj, ni bila.

– A tam dva tedna nazaj ... na četrtek? Okrog petih, tam kje blizu Konzorcija? Tamalo je peljala v šoping v Centromerkur, ali Galerijo Emporium, ali

kaj za en šit se zdaj temu reče. Jaz sem pa prišel iz pisarne, pa sem ju prestrel gel.

– Mater, geštel, pravi Stojan občudujoče.

– A ne? pravim. – Moja tašča ni od muh. Samo za take ti nimaš denarja.

– Pa živcev tudi ne, pravi. Potem me še malo gleda. – Samo sem pa mislil ...

Pa ne kaj narobe zastopit, ker nisem *res* mislil, se nista nič poljubljala ali kaj, samo nekam blazno domačna sta bila, ona odzad s takim gaštelom, pa črne najlonke ...

– Manja je nobel, pravim. – Njej je samsko življenje dobro naredilo.

– Sem si mislil ... Mater, če bi on tako babo, kot je Agnes, varal, pa tudi, pizda mu materina ... Ona je tebe že v defaultu rešila pred batinami. Potem te je pa še večkrat ven izvadila.

– Kdaj? pravim, zdaj pa že malo zirritiran.

– Ja, tudi zdaj na primer, ko praviš, da zaslužiš glih za najemnino pisarne ...

– Tega nisem na tak način govoril, pravim. – Imam prihranke, stari. Sem ti rekel, da ti hočem vse plačat. Kaj je zdaj tebi?

– Ja, samo sploh ... Ona ti je zdaj steber stabilnosti, stari, oskrbuje dom ...

– *Ona* oskrbuje dom?

To je najboljši štos ever, pa ta tip zdaj, kot da ...

– A si ti nor? pravim.

To mi ni jasno, od kje njemu taka percepcija. *Agnes* da oskrbuje dom?

– Stari moj, jaz jo varam, pravim. – Samo ne z Manjo, mater ti.

Stojan se zdaj resno zastrmi vame. Jaz sem taho in ne vem, od kje mi to, da sem to rekel. Mogoče zaradi tistega zadnjič, ko sem Agnes tam pri Sombreru prvič zaupal karkoli resnega. Ker sem takrat prvič res začutil – kot da varam, da mogoče res varam, da tistega ne bi smel reči. Mogoče samo zaradi tistega moškega *bondinga* – da mu pokažem, da še nisem za v smeti, tako kot on ni. Zato ker še zmeraj peca ženske po lokalih, in to celo ekstravagantne lepotice z umeitno nogo. Mogoče zato, ker mi je ravnokar izreklo to kretensko trditev, da mi Agnes oskrbuje dom. Samo ne vem, zakaj sem ravno *moral*, ali je to ravno pametno. Kaj mu bom naslednjo stvar rekel? Za Karingerja in Ciper?

– A s kakšno s Fužin, potem? pravi nazadnje.

– Saj jo poznaš, pravim. – Agnes Lupša. Sošolka s srednje. Sem jo v FV pripeljal, parkrat.

– Una kmetica? pravi Stojan. – Blond?

– Tista.

Just Come Home

(EXCERPT)

I didn't know they still made Tequila Slammers anywhere in Ljubljana, that they were still around – recently, I don't get out much. And here in the Museum they make good ones: with champagne, like they used to. Agnes had a talent for these, she could knock back quite a few. We each down one, jerking our head back and then banging the empty glass down on the table. That's how we used to do it: you had to bang the glass down twice, before and after.

- I've met this really interesting woman, says Stojan with a sigh.
- Oh-ho, I say. Well done. Where?
- In a club, yesterday... Really something. She caught everyone's eye.
- Ah, that sort of something.
- Not what you're thinking. In the middle of the club, in a mini-skirt, dancing with a false leg. Roughly from mid-thigh downwards. Dancing like crazy.
- With a false leg, I say, trying to imagine the scene. – Obvious, like?
- Couldn't be more obvious. Not one of those realistic looking ones. Instead of a shinbone she had sort of a big spring. And she was dancing like nothing in the world around her mattered.
- Interesting, I say.
- The good thing, if someone has a leg missing, is that you've always got an ice breaker.
- You sure about that? I say.
- Come on, don't be dumb. Why not? If there's no leg it's no use pretending there is. You go over and say: hey, that's so great, I'm so impressed that you're willing to dance in a mini-skirt. What happened to your leg?
- And what did happen to her leg?
- Car accident... when she was fifteen. She told me all about it, we chatted all evening. For years she had a real complex about it, hid herself away, hid her leg, looked for the sexiest shape she could... Now and then she met some guy,

but they could never know about the leg... One of them buggered off immediately the first time she took it off. Then she said fuck the whole thing, and ordered one that you could tell from a mile away what it was and she started wearing skirts. She's such a looker. Forty-two, an editor at some technical publishing house.

- So are you going out together or what? I ask.
- We're meeting again tomorrow, he says. – We'll see.
- Congratulations, I say and wave for another round.

Then we chew over about various things. I'm a bit tactless and explain the content of some of my case notes. Stojan guffaws when he finally gets a real demonstration of the fact that people who are sane and have actual problems avoid me like the plague. Štih is only part of the picture. And then we start talking about NBG plc. And here the discussion suddenly takes a direction that I don't like. Of course, I could have known it would. In fact, I did know it would, I just didn't steer the conversation onto something else when I had the chance. Last time Stojan spoke as if it was obvious that doing up a house for free was better than doing it up for money and now he was saying the same. And I can understand him. I mean, if he possibly thinks that I need this, to salve my conscience, then there's no need for him to make the effort. But I understand: when he was younger he wasn't used to having money, whereas I was. Both then and now. And now he's trying to convince me how happy I am. But I'm not; I can afford to want justice.

– Money isn't everything, I say. I'm already a bit out of it, these Slammers still do the job just like they used to.

– What do you mean it's not everything? says Stojan, grinning from ear to ear. – How did you end up as a lawyer? A lost soul?

– Yeh, fuck it, I'm just a punk at heart. If anyone always knew that, you did.

Here I'm possibly being a bit too much of an arse-licker. It must be really bad for me to refer to this; it's not long since I tried to stop him making that mistake. But maybe I've gone a bit soft in the head.

– Hey man, that doesn't make you a punk, says Stojan. – What don't you understand? Listen: Johnny Rotten is a punk. He's not grumbling like you: he's living in Santa Monica.

– Leave that loser out of it, I say. – He's making British butter ads for American TV.

– That's what I'm trying to say. How can you say you're a punk, if you don't even like money?

– It was you who first said that I was, I repeat, gesturing for yet another round, although it seems to me it's about time we switched to something else,

maybe gin and tonic, but at that moment it's too complicated. Sign language is easier. Stojan just looks at me.

– Shall I tell you a secret? he says. – Of course I always knew that you were no punk. But even at primary school, you were a fucking weirdo. My first impulse back then was to beat the shit out of you. But you and I were the weirdest in the school and if I had done you over it would have been a cheap trick. What's that, kicking the shit out of some little scab? But *defending* you, that was a real challenge. For a while, there was a bit of a dilemma.

– You see, I didn't know that, I say without any particular enthusiasm.

– But in the end I decided I kind of liked you. You used to walk to school with Agnes. God, she was something else... Maybe that's why. Maybe she was the reason I didn't beat the shit out of you. You were interesting because of her. A weirdo, but of an interesting variety. Only then, when we started to talk a bit, did I see that you were basically okay, that you could be a great lad. Just a bit strange. She saw that before.

– Fuck it, I say when the waiter places two new glasses and cloths in front of us. – She immediately recognized promising material. Cheers.

We slam our drinks down and quickly toss them back. We bang the glasses down on the table. I've been wanting to do this for ages but these days getting Stojan to go out... He's trying to avoid it a bit, alcohol, because at one time he liked it too much. And he can be pretty obnoxious when he's on the bottle. What did he drink yesterday with that one-legged chick? Red Bull? But every so often a drink is necessary. After all, it's Sunday tomorrow. And for once Agnes is at home with Naomi, which is a real miracle. It's ages since I've been out in the evening. Of course, they went out first, to some puppet theatre, but now she's probably already putting her to bed.

– I saw you in town with some female the other day, says Stojan suddenly. This statement really throws me, there is a silence.

– Where? I say, cautiously. I haven't the slightest idea what he might be talking about. I've never met up with any woman... in public. – In Fužine? I blurt out, when something suddenly strikes me.

– What do you mean, Fužine? says Stojan. – I said: in town. I only saw her from the back, but she looked hot.

– You must have confused me with someone else.

– Oh no, I didn't. I saw you from the side and she was next to you, and your kid was with you. I recognise Naomi. I wanted to say hi, but then I saw that woman with you and you were kind of patting her. Dark brown hair. I said to myself: lover boy. And like that, in front of his kid!

And then I realise. I am gripped by laughter.

– It was my mother-in-law!

Stojan gawps at me. Now you can see the Tequila is getting to him, too: he's reacting more clumsily than he otherwise would.

– Surely you didn't think I'd started chasing geriatrics? I say.

– *That* was Manja? says Stojan. – You're fucking kidding me. Surely not.

– A couple of weeks back... a Thursday? Around five, somewhere near Konzorcij? She was taking Naomi to Centromerkur or Gallery Emporium, or some such. I came out of my office and intercepted them.

– Fuck me, what a figure, says Stojan in amazement.

– Hasn't she? I say. – My mother-in-law is really something. But you couldn't afford her.

– My nerves wouldn't take it, either, he says. Then he looks at me a bit. – I just thought... Don't misunderstand me, I didn't *really* think, you weren't kissing or anything, you just looked so comfy together and her from the back, with that figure and black stockings...

– Manja's a class act, I say. – Single life has been good to her.

– I thought to myself... If he would fucking cheat on a woman like Agnes... She's already rescued you by default from a thrashing. She often got you out of it.

– Like when? I ask, a bit irritated.

– Well, like now, for instance, when you say you're earning just enough to pay for an office...

– I didn't mean it like that, I say. – I've got savings, pal. I said I wanted to pay you for everything. What's got into you now?

– Yeah, but in general... She's your anchor, mate, she keeps the home together...

– *She* keeps the home together?

That's the best joke ever, it's as if he...

– Are you crazy? I say.

I'm not sure where this idea came from. *Agnes* keeping the home together?

– Look, I *am* cheating on her, I say. – Only not with Manja, for fuck's sake.

Now Stojan is really staring at me. I'm quiet and I don't know what made me say that. Maybe because of what happened at Sombrero, when for the first time I trusted Agnes with something important. Because then for the first I felt as if I was cheating on my wife – yes, maybe I really was – and I shouldn't have said what I did. Maybe it was because of male bonding – to show Stojan that I'm not finished yet, just like him. Because he's still picking up women in bars – even an extravagant beauty with a false leg. Possibly because he just made that idiotic statement about Agnes keeping the home together. But I really don't know why I had to say it, whether it was a smart thing to do. What'll be the next thing I tell him? About Karinger and Cyprus?

- With someone from Fužine then? he asks eventually.
- You know her, I say. – Agnes Lupša. We were at school together. I brought her to FV a couple of times.
- That peasant? says Stojan. – Blonde?
- That's the one.

Translated by David Limon
Contact: limon@siol.net

Samo ti dođi kući

(ODLOMAK)

Translated by Ahmed Burić
Contact: ahmedburic@gmail.com

Nisam znao da tekila slammere još uopće služe u Ljubljani, da to uopće još postoji – predugo i ne izlazim vani. I tu u Muzeju prave dosta dobre, sa šampanjcem, one k'o nekada. Agnes je u to doba bila prava majstorica. A i podnosila ih je, momački. Suknemo svako svoju, a glavu zabacimo jako nazad, a onda praznim čašicama trehnemo po stolu. Tako smo to nekad radili, da pukne po dva puta.

- Upozn'o sam jedno zanimljivo žensko, kaže Stojan, i otpuhuje.
- Oho, kažem. – Bravo. A gdje to?
- Jučer, kad sam bio u jednom klubu... Totalna persona. Svima je upala u oči.
- A to je ta sorta persone?
- Nije to što ti misliš. Ženska je u miniću plesala nasred kluba, a imala je protezu, vještačku nogu. Tamo negdje od sredine butine nadole. Plesala je kao tigrica.
- S protezom, kažem i pokušavam predstaviti sebi kako to izgleda – Baš tako, očigledno?
- Ne može očiglednije. Nije to ona neka realna proteza. Umjesto cijevi je imala neku oprugu, tako vijugavu. A plesala je tako kao da je nije briga nizašta na svijetu.
- Zanimljivo, kažem.
- A pritom je vrhunski da kad neko nema nogu, odma' ima tema za probijanje leda.
- Jel' ti to na gurnosi, kažem.
- Joj, frajera kretena. Što da ne? Kad nema noge, neš se sad praviti' da ima.

Samo kažeš: e, vidi, pravo mi je super to da tako plešeš u minjaku. A ta nogu, šta je bilo s njom?

– I šta je, stvarno, bilo s tom nogom?

– Ama, saobraćajna nesreća. Kad joj je bilo petnaest godina. Sve mi je objasnila, svu noć smo čumurali. Godinama su je pucali kompleksi, krila se, krila nogu, tražila sve te nekakve kao seksualne oblike. Znalo joj se desiti da se upozna s nekim tipom, a da on ne smije znati da ima protezu. Jedan joj je zbrisao kad su prvi put trebali raditi one stvari. Onda je rekla, a u kurac sve i naručila jednu da se sa sto metara vidi o čemu se radi, a još počela i suknjice nosat. A dobra baba. Četrdeset i dvije su joj, urednica u nekoj izdavačkoj kući za tehniku.

– Pa šta, jel' se viđate nešto, il' šta? – pitam.

– Sutra se opet vidimo, kaže. – Vidjećemo.

– Čestitam, kažem, i zovnem još jednu turu.

Onda čumuramo o raznim stvarima. Malo sam zakazao na taktičkom planu, pa sam mu se malo previše otvorio. Stojan se grohotom smije kad vidi realnu demonstraciju činjenice da ljudi zdrave pameti i realnim problemima bježe od mene kôđavo od krsta. Pritom je ovaj štih samo mali dio predstave. Onda nas je priča nanijela na NBG. I tu priča kreće pravcem koji meni nikako ne valja. To sam, vala, trebao znati. To sam znao, ali nisam na vrijeme prebacio priču na drugi kolosijek. Stojan mi je zadnji put, kao da se sve podrazumijeva, govorio da je džabno renoviranje kuće bolje nego da renoviranje plačaš. I tu ga razumijem. Mislim, ako možda misli da meni to treba za umirenje savjesti, onda se nikako nije trebao truditi. Ali, razumijem ga: on u mladosti nije navikao imati pare. Ja jesam. I onda i sada. I sad me ubjeđuje kako sam sretan. A ja nisam sretan, samo mogu sebi priuštiti da imam pravo.

– Samo, nije sve u parama. Već sam ga malo maznó, ovi slammeri rade kao u stara dobra vremena.

– Kako da nije sve u parama, smije se Stojan od uha do uha. – Gdje si se ti našo među advokatima? Zabludjela duša?

– Ja, jebat ga, kad sam panker. Ako je iko to znao, onda ti jesi.

Možda sam mu se tu malo previše uvukao u guzicu. Mora da je baš loše kad se na to vadim; nije dugo otad kad sam ja njega probao odgovarati od takvih grešaka. Ali, moguće da mi se sad pamet malo sužava.

– Nisi sad ti panker zbog toga, kaže Stojan. – Zar tebi nije jasno. Panker je Johnny Rotten. On se ne žali tako kao ti: on živi u Santa Monici.

– Pusti ti tu šuplju, kažem. – On sad snima reklame za engleski puter za američko tržište.

– Pa to hoću da ti kažem. Kako možeš ti reći da si panker? Još kažeš da ti nije stalo do para?

– Pa, ti si prvi rekao, da jesam, ponovim i opet zovnem još jednu turu, iako

mi se čini da je već pomalo vakat da se na nešto drugo prešaltamo, možda na kakav džin tonik, ali mi se u ovom trenutku to sve čini malo prekomplikovano. Ovo s pokretima je puno jednostavnije. Stojan me samo gleda.

– Stari moj, da ti kažem ja jednu tajnu?, kaže.

– Valjda, da sam ja uvijek znao da ti nisi panker. Već tada u osnovnoj, jebajući ga, si bio čudak. U suštini, meni je prvo došlo tamo na Bičevju da bi te namlatio. Samo nas smo dvojica bili najčudniji u onoj cijeloj školi. I kad bi te mlatio to bi stvarno bio nikakav fol. Baš je fazon prebit' nekakvog malog tersa. Ali, tebe braniti', to je već bio izazov. Uglavnom, neko vrijeme je dilema postojala.

– Vidiš, to nisam znao, kažem bez nekog posebnog oduševljenja.

– Samo si mi se onda napokon učinio simpatičan. Išao si u školu s Agnes. Jest ona bila mrcina mila mati, šta je ono? Možda, zato. Možda ti je ona spasila glavu, da te nisam mlatio. Zbog nje si mi se činio zanimljiv. Čudak, samo nekakve zanimljive fele. Još kasnije, kad smo počeli malo više razgovarati, video sam da si u biti u redu, da znaš bit onako skroz rega frajer. Samo malo čudan. Ona je to i prije vidjela.

– E, jabat ga, kažem, kad je kelner pred nas postavio nove dvije čaše i salverte. Ona je odmah prepoznala perspektivan materijal. Hajd', živio.

Trznemo svako po svoje, brzo ga saspemo. Glasno krhnemo opet po stolu. Dugo već mi je trebalo tako nešto, ali ne možeš u ovo doba Stojana izvući napolje... Nastoji malo izbjegavati alkohol, jer ga je u svoje vrijeme malo previše volio. A i zna malo biti mrzak kad previse popije. Šta li je juče pio s tom jednonogom trebom? Red Bullove? Ali, svako nekoliko ga treba sastaviti. Na kraju krajeva, sutra je nedjelja. A Agnes je jednom ostala kući s Naomi, pravo malo čudo. Ja naveće nisam bio vani sto godina. Naravno da su najprije išli negdje vani u pozorište lutaka, sad je vjerovatno već stavljla na spavanje.

– Zadnji put sam te video u gradu s nekom babom, reče iznenada Stojan. Ta izjava me je baš pomalo zbumila, malo sam se poklopio ušima.

– Gdje?, oprezno kažem. Nemam pojma šta bih rekao. Nisam se javno nalazio ni sa kakvom ženskom. – A u Fužinama? bleknem jer mi je nešto zatreperilo.

– U kakvim Fužinama? kaže Stojan – rek'o sam: u gradu. Video sam je samo odozada, izgledala mi je opasna mrcina.

– Mora da si me s nekim zamijenio.

– Nisam te zamijenio, video sam te već sa strane a mala je bila pored tebe. Naomi svejedno znam. Već sam se htio pozdraviti, ali sam video da je ženska tu pored, i da joj nešto trepćeš. Tamnosmeđa kosa. Rekao sam sam sebi: švaleraš. I to tako: pred malom!

Sad mi se prosvijetilo. Počeo me smijeh hvatati.

– Stari moj, ti si mene video s mojom punicom. Stojan me pogleda debelo. Sad se vidi da je i njega već malo uhvatila tekila: nespretnije reaguje nego inače.

- Pa, nisi valjda mislio da padam na geriatričarke?, kažem.
- To je bila Manja? Kaže Stojan. A u materinu, ti mene zajebaješ. Nije bila.
- To tamo prije dvije sedmice... četvrtak? Oko pet, negdje tamo blizu Konzorcija? Vodila je malu u šoping u Centromerkur, ili galeriju Emporium, ili kako je ime tome govnetu. Ja sam išao iz kancelarije pa sam ih presreo.
- A u materinu, *tijelo*, govori Stojan obožavajuće.
- A ne?, kažem. – Nije moja punica levat, sekunde. Samo nemaš ti para za to.
- A nemam ni živaca, kaže. Onda me još malo gleda. Samo sam mislio... Nemoj me sad pogrešno razumjeti, jer nisam *stvarno*, niste se ništa ljubili i to, ali ste izgledali vrlo bliski, a ona odozada tako građena, pa crne najlonke.
- Manja je nobl, kažem... njoj je samački život dobro učinio.
- Mislio sam... Jebem ti, ako bi on varao taku babu kô što je Agnes pizda njemu onda materina... Ona je tebe po defaultu spasila od batina. A onda te je više puta izvadila.
- Kad? Kažem, sad već malo iziritiran.
- Ja, isto kao kad bi sad rekao da zaradiš samo za kiriju u kancelariji...
- Nisam nikad tako govorio, kažem. – Imam premije, stari. Jesam ti fino rekao da ču ti sve platiti. Šta je tebi sad?
- Ja, samo uopće... *Ona* ti je sad stub stabilnosti, stari. Opslužuje kuću.
- *Ona* opslužuje kuću?

Ovo je najveći fol ever, ovaj tip, pa to je kô da...

- Jesi ti lud?, kažem...

To mi nije jasno, odakle njemu ta percepcija. Agnes da opslužuje kuću.

- Stari moj, ja je varam, kažem. – Samo ne s Manjom, mater ti.

Stojan je sada ozbiljno buljio u mene. Ja sam šutio i ne znam odakle mi to, da sam to rekao. Možda zbog onoga zadnji put, kad sam u Sombreru Agnes prvi put povjerio nešto ozbiljno. Jer sam tad prvi put ozbiljno osjetio da – kao da varam, možda stvarno varam, da to ne bi smio reći. Možda samo zbog onog muškog *bondinga* – da mu pokažem da još nisam za u smeće, kao što ni on nije. Zato što još uvijek peca trebe po lokalima, i to još ekstravagantne ljepotice s umjetnom nogom. Možda zato jer mi je upravo izrekao tu kretensku tvrdnju da mi Agnes opslužuje kuću. Samo ne znam zašto sam baš *morao*, je li to baš parametno. Šta je sljedeće što ču mu reći? Za Karingera i Kipar?

- S nekaom s Fužina, onda? kaže na kraju.
- Pa znaš je kažem – Agnes Lupša. Išla je s nama-u srednju. Doveo sam je par puta u FV.
- Ona papanka?, kaže Stojan. Plavka?
- Ta.

Само се прибери вкъщи

(откъс)

Translated by Eva Šprager
Contact: eva_sprager@yahoo.com

Не знаех, че все още правят шотове с текила някъде из Любляна, че това все още съществува – от доста време вече не излизам. И тута, в Музея, даже правят добри, с шампанско, както преди. Агнес беше истински майстор тогава. А и носеше, и то много. Гаврътваме всеки своя шот, накланяме глави силно назад, след това тресваме празните чаши на маса. Така правихме преди – да тресне два пъти.

– Запознах се с една много интересна мадама – казва Стоян и поема въздух.

– Аха – казвам. – Браво. Къде?

– В един клуб, където бях вчера... Много куул човек. Веднага ти се набива на очи.

– А, от този вид хора.

– Не е както си мислиш. Жената танцуваше насред клуба в къса пола, с изкуствен крак. Някъде от средата на бедрото надолу. И танцуваше като котка.

– С изкуствен крак – казвам и се опитвам да си представя тази картичка. – Просто така, очевадно.

– Не можеше да е по-очевадно. Нямаше оня реалистичен изкуствен крак. Вместо пищял имаше някаква пружина, нещо извито. И танцуваше така, като че ли за нищо около нея не ѝ дреме.

– Интересно – казвам.

– Положителното при това, че на някой му липсва крак е, че винаги имаш тема за разчупване на леда.

– Ти сигурен ли си? – казвам.

– Айде стига, задръстеняк. Защо не? Ако кракът липсва, няма смисъл да се преструваш, че е там. Отиваш и казваш: виж, супер, много ми харесва, че смееш да танцуваш така в къса пола. А какво стана с този крак?

– И какво е станало с този крак?

– Е, катастрофа... когато е била на петнайсет. Всичко ми обясни, цяла вечер разговаряхме. Години наред била комплексирана, криела се, криела крака си, търсела такива с възможно най-сексапилни форми... Запознавала се с пичове, но те не бивало да знаят, че е с изкуствен... Единият веднъж духнал, когато тя за пръв път си го свалила. И след това си казала: заеби всичко това, поръчала си такъв крак, при който от сто метра се вижда, че е изкуствен, за да се знае, и започнала да носи поли. И е много хубава. На четирийсет и две, редактор в едно техническо издателство.

– И к'во, виждате ли се сега? – питам.

– Утре пак ще се видим – казва. – Ще видим.

– Поздравления – казвам и давам знак за нова поръчка.

След това говорим за разни неща. Малко съм нетактичен и му обяснявам съдържанието на разни мои дела. Стоян се превива от смях, когато най-накрая вижда реална демонстрация на това, че хората, които са още с всичкия си и с действителни проблеми, ме избягват като чумав. При това Щих е само част от демонстрацията. След това стана дума за NGB. И тука разговорът изненадващо пое в посока, която не ми хареса. Което бих могъл да зная. И което знаех, само че не насочих навреме разговора към нещо друго. Още предния път Стоян говореше, че от само себе си се разбира, че ремонтът на къща за без пари е по-добър от ремонта на къща за пари. И го разбирам. Т.е., ако той смята, че аз се нуждая от това, за да ми успокои съвестта, изобщо не трябва да си прави труда. Но разбирам: на младини той не е имал пари. А аз имах. И тогава и сега. И сега ме убеждава колко щастлив съм. Но аз не съм щастлив; аз мога да си позволя да искаам да имам право.

– Но парите не са всичко – казвам. Наистина съм вече леко накован, шотовете все още действат като старите времена.

– Как не са всичко? – хили се Стоян, до уши. – Не знам как си се озовал сред адвокатите? Заблудена душа?

– Така е, заеби, нали съм пънкар. Поне ти винаги си знаел това.

В този момент може би малко прекалявам с подмазването. Трябва да е много тежко, за да се позовавам на това; неотдавна аз се опитвах да го отуча от тази грешка. Но сега сигурно вече умът ми леко омеква.

– Пич, това не те прави пънкар – казва Стоян. – Кое не разбираш? Виж, Джони Ротън е пънкар. Той не се оплаква като теб: той живее в Санта Моника.

– Остави тези путки – казвам. – Той днес снима реклами за английско масло за американския пазар.

– Точно това искам да ти обясня. Защо говориш, че си пънкар? Когато даже не обичаш парите.

– Нали ти пръв каза, че съм – повтарям и давам знак за следващата поръчка, въпреки че ми се струва, че вече е време да минем на нещо друго, може би на джин с тоник, но това в този момент ми се струва прекалено сложно. Това с жестовете е по-просто. Стоян ме гледа.

– Братле, искаш ли да ти кажа една тайна? – казва. – Естествено, че аз винаги съм знаел, че ти не си пънкар. Още тогава, в основното училище, мамка му, беше странна птица. Всъщност първият ми импулс там на Бичевие беше да те пребия. В цялото училище само ние двамата бяхме най-странини. И ако те бях пребил – това щеше да е прекалено евтин номер. Какво толкова, да пребия една малка въшка. Но да те защитавам – това си беше предизвикателство. Известно време имаше дилема.

– Виж, това не го знаех – казах без особено въодушевление.

– Но в крайна сметка ми се стори никак симпатичен. Идваше на училище с Агнес. Мамка му, каква яка мацка беше... Заради това, може би. Може би тя те отърва от шамарите ми. Струваше ми се интересен заради нея. Странна птица, но от интересен вид. Чак после, когато започнахме повече да разговаряме, видях, че всъщност си готин, че можеш да си човек на място – малко странен човек. Но тя това нещо го е знаела още преди.

– Ех, заеби – казвам, когато сервитьорът слага пред нас две нови чаши и салфетки. – Тя веднага разпознаваше перспективния материал. Наздраве.

Хващаме чашите си и бързо ги изправяваме. Шумно удряме с тях по масата. От доста време ми се искаше да направя това, но да изкараш Стояна навън напоследък... Избягва го леко, алкохола, защото имаше период, когато го обичаше прекалено много. А и може да стане леко досаден, когато прекали с него. Какво пи снощи, с онази еднокрака мадама? Само ред бул? Но тук там трябва да се отпуснеш. Нали утре е неделя, в крайна сметка? И Агнес веднъж за разнообразие си е вкъщи с Наоми, истинско чудо. А аз от сто години не съм излизал вечер. Двете със сигурност първо са излезли, отишли на куклен театър, а сега трябва вече все пак да я слага да си легне.

– Онзи ден те видях в центъра с една жена – казва изневиделица Стоян. Изказването му леко ме обърква, изведенъж в ушите ми нахлува празнота.

– Къде? – внимателно питам. Нямам представа за какво говори. Не съм се срещал с никоя жена, поне не на публично място. – Във Фужине ли? – изтърсвам после, защото получавам едно странно усещане.

– Какви Фужине? – казва Стоян. – Казах – центъра. Мернах я само от зад, но изглеждаше жестока мадама.

– Трябва да си ме объркал с някого.

– Не съм те объркал, тебе те видях в профил, а и дъщеря ти беше с вас. Все пак все още познавам Наоми. Исках да ти се обадя, но тогава видях, че тази жена е с вас и ти я потупваш леко. Тъмнокестенява коса. Какъв сваляч, си казах. И то така, пред детето!

Сега ми светна. Започна да ме напушва смях.

– Пич, видял си ме с тъщата ми.

Стоян зяпна. Сега личи, че текилата е хванала и него – реагира по-тромаво от обикновено.

– Да не си помисли, че съм започнал да си падам по гериатричните? – казвам.

– *Tova беше Маня?* – казва Стоян. – Мамка му, ебаваш ме. Айде бе, не беше тя.

– Преди около две седмици ли се случи... в четвъртък? Към 5 часа, близо до Консорциум? Водеше Наоми на шопинг в Центромеркур или Галерия Емпориум, или както сега се казва този скапан МОЛ. Аз се прибрах от офиса и ги срещнах.

– Мамка му, каква фигура, – казва Стояна, възхитен.

– Нали? – казвам. – Тъща ми не е за изхвърляне. Само че ти нямаш достатъчно пари за такива.

– Както и нерви – казва. След това ме гледа още известно време. – Но си мислех... Не ме разбирай грешно, не че съм мислил *наистина*, не сте се целували или нещо подобно, само толкова близки си бяхте, тя – отзад с такава фигура и черен чоропогащник...

– Маня се издокарва – казвам. – На нея разводът ѝ подейства положително.

– Но все пак си помислих... Мамка му, ако той, който има такава мадама като Агнес, ѝ изневерява, ебах му майката... Че тя още от самото начало те спаси от побой. А и после често ти спасяваше задника.

– Кога? – питам, сега вече леко ядосан.

– Ами, примерно сега, когато казваш, че печелиш само за наем за официса...

– Това не го казах по такъв начин – казвам. – Имам спестявания, пич. Казах ти, че искам да платя всичко. Какво ти става?

– Да, но все пак... Сега тя е стълб на стабилността, братле, тя се грижи за дома...

– Тя се грижи за дома?

– Най-добрата шега за всички времена, този човек сега, като че ли...

– Ти нормален ли си? – питам.

Не ми е ясно от къде извади такава представа. *Агнес* се била грижила за дома?

– Пич, аз наистина ѝ изневерявам, – казвам. – Но не с Маня, мамка му.

Стоян сериозно се втренчва в мен. Аз мълча и не зная от къде ми хрумна да кажа това. Може би заради онова преди дни, когато при Сомбера по пръв път доверих нещо сериозно на *Агнес*. Защото тогава за пръв път наистина усетих – че изневерявам, че може би наистина изневерявам, че не би трябвало да казвам ония думи. Може би само заради скапания мъжки bonding – за да му покажа, че все още не съм извън играта, както и той не е. Защото все още забива жени по заведенията, при това даже екстравагантни красавици с изкуствен крак. А може би заради това, че преди секунда произнесе това дебилно твърдение, че *Агнес* се била грижела за дома ми. Не знам само, защо *тръбваше* да кажа това, дали това е умно. Какво ще е следващото, което ще му кажа? За Карингер и Кипърли?

– С някоя от Фужине ли тогава? – казва най-накрая.

– Познаваш я – казвам. – *Агнес* Лупша. Беше съученичка в средното училище. Дойде с мен във ФВ, няколко пъти.

– Тази селянка ли? – казва Стоян. – *Русата*?

– Същата.

Samo dođi doma

(ODLOMAK)

Translated by Božidar Brezinščak Bagola
Contact: bozidar.brezinscak.bagola@kr.t-com.hr

Nisam znao da u Ljubljani uopće još negdje prave tequilaslammere, da to još postoji – predugo već nikud ne izlazim. Ovdje u Muzeju prave čak dobre: sa šampanjcem, kao nekad. Čak je i Agnes u ono vrijeme bila prava majstorica. A mogla ih je i popiti, popriličan broj. Okrenemo svaki svoju čašu, glavu zabacimo unatrag, zatim praznim čašama tresnemo o stol. Kao što smo to nekad radili: da odjekne dvaput.

- Upoznao sam jednu ful zanimljivu ženu, kaže Stojan i malo predahne.
- Oho, kažem.- Bravo. A gdje si je upoznao?
- U jednom klubu, kad sam jučer bio... Totalna persona. Svakome je odmah zapela za oko.
- Tako dakle, te vrste persona?
- Ne kako ti misliš. Žena je nasred kluba plesala u minici, s umjetnom nogom. Negdje od sredine bedra naniže. Ali plesala je poput tigrice.
- S umjetnom nogom, kažem i nastojim sebi predočiti scenu. – Znači tako, očito?
- Nije mogla biti očitija. S onom svojom realistički umjetnom nogom. Umjesto cjevanice imala je nekakvu oprugu, nekakav zavijutak. Plesala je kao da je za ništa na svijetu nije briga.
- Zanimljivo, kažem.
- To da nekome fali noga može ti izvrsno poslužiti da lakše probiješ led.
- Misliš li to ozbiljno? kažem.
- E, baš si blesav. Zašto da ne mislim ozbiljno? Ako nema noge, nema smisla praviti se kao da je ima. Priđeš joj i rekneš: hej, super, ful mi se sviđa da se usuđuješ tako plesati u minici. A što je bilo s nogom?

– I što je bilo s tom nogom?

– Ma, prometna nesreća ... kad joj je bilo petnaest godina. Sve mi je obra-zložila, cijelu večer smo brbljali. Godinama je bila iskompleksirana, skrivala se, skrivala tu nogu, tražila je onaku koja bi bila na neki način seksi zaobljena... Dogodilo joj se da bi upoznala kakvog tipa, ali on nije smio znati da ima umjet-nu... Jedan joj je spizdio, kad je nogu prvi put skinula. A onda je rekla, ma u kurac sve skupa, kupila je nogu kod koje se na sto metara vidi na čemu smo, po-čela je nositi haljine. Baba je totalno simpatična. Ima četrdeset i dvije, urednica je u nekoj tehničkoj nakladničkoj kući.

– I što sada, hodate li zajedno ili što? pitam.

– Sutra ćemo se sresti, kaže. – Vidjet ćemo.

– Čestitam, kažem i namignem za novu rundu.

Potom brbljamo o raznim stvarima. malo sam netaktičan te mu obrazlažem sadržaje raznih svojih akata. Stojan se grohotom smije, vidjevši napokon realnu demonstraciju stanja u kojemu ljudi pri zdravoj pameti i sa stvarnim problemima bježe od mene kao vrag od tamjana. Štih je samo djelić demonstracije takvog stanja. Zatim razgovor skrene na NBG. Debata iznenada krene u smjeru koji se meni ne svida. To sam dakako trebao znati. To *sam znao*, samo što je ni-sam u pravo vrijeme preusmjerio na nešto drugo. Stojan mi je već prošli put po-sve samorazumljivo govorio, a sada to ponavlja, da je renovacija kuće za badava bolja od renovacije kuće za novac. I mogu ga razumjeti. Mislim, ako je možda pomislio da mi to treba radi smirivanja nečiste savjesti, onda se zaista ne bi tre-bao truditi oko toga. Ali razumijem: on u mlađim godinama nije bio naviknut na posjedovanje novca. A ja sam bio. I u mlađim godinama i sada. I sada me on uvjерava u to kako sam sretan. A ja nisam sretan; ja mogu sebi priuštiti da volim pravdu.

– Samo, nije sve u novcu, kažem. Doista sam već malo dotučen, ovi slam-meri još uvijek djeluju kao u ona stara vremena.

– Kako misliš da nije sve u novcu? smije se Stojan od uha do uha. – Pa oda-kle si ti zalutao među odvjetnike? Zabludejela duša?

– Što ćeš, jebi ga, kad sam panker. Ako je itko to znao, onda si to bio ti.

Možda mu se ovim riječima malo previše uvlačim u guzicu. Zaista mora da je strašno kad se pozivam na to; nema tome dugo, kako sam ja njega pokušao odvratiti od te mane. No, možda mi je sada već malo omešala pamet.

– Stari, to te ne čini pankerom, kaže Stojan. – Zar tebi nije jasno? Vidi: pan-ker je Johnny Rotten. On se ne žali poput tebe: on živi u Santa Monici.

– Nemoj ti meni o tim pičkicama, kažem. – On danas snima reklame za en-gleski maslac na američkom tržištu.

– Upravo to ti želim reći. Kako ti možeš govoriti za sebe da si panker? Kad ti nije stalo do novca.

– Nisi li me ti među prvima prozvao pankerom, ponovim te iznova naminjem za još jednu rundu, mada mi se čini kako bi bilo polako vrijeme da se prebacimo na nešto drugo, možda na kakav džin tonik, ali to mi u tom trenutku izgleda nekako previše komplikirano. Ovo s pokretima ruke je mnogo jednostavnije. Stojan me samo gleda.

– Stari moj, hoćeš li da ti priznam jednu tajnu? kaže. – Bit će da sam ja oduvijek znao da nisi panker. Već tada, u osnovnoj školi, bio si čudak za popizdit. U biti je moj prvi impuls tada, u Bičevju, bio taj da te premlatim. Samo što smo nas dvojica bili u cijeloj školi najveći čudaci. Da sam te kojim slučajem premlatio, bila bi to prejeftina fora. Nije to ništa, natamburati jednog malog slabunjavača. Ali *braniti* te, to je bio izazov. Sve u svemu, neko sam vrijeme bio u dilemi.

– Vidiš, to nisam znao, kažem bez posebnog oduševljenja.

– Međutim, kasnije si mi postao nekako simpatičan. U školu si hodao s Agnes. U vražju mater, bila je mačka... Možda zato. Možda ti je ona spašavala glavu, da te nisam premlatio. Bio si mi zanimljiv zbog nje. Svojevrsni zanimljiv čudak. Tek sam kasnije, kad smo malo češće razgovarali, uvidio da si u biti savsim u redu, da znaš biti zgodan muškić. Samo malo čudan. Što je ona već ranije uvidjela.

– E, jebi ga, kažem, dok je kelner stavljao pred nas dvojicu nove čaše s podlošcima. – Ona je odmah prepoznala materijal koji valja. Uzdravlje!

Opet uzmemu svaku svoju i brzo je iskapimo. Glasno tresnemo praznim čašama o stol. Nešto takva već mi je duže vremena falilo, ali naći se u ova vremena sa Stojanom na piću... Malo izbjegava alkohol, zato što ga je svojevremeno previše volio. A zna biti i prilično neugodan kad previše popije. Što li je jučer pio s onom svojom jednonogom mačkom? Red Bulle? Uostalom, s vremena na vrijeme ipak valja malo popiti. Na kraju krajeva, sutra je ionako nedjelja. I Agnes je konačno jednom doma s Naomi, pravo malo čudo. Ja već sto godina nisam bio navečer vani. Njih dvije su naravno prvo malo izašle, u kazalište lutaka, a sada je po svoj prilici već sprema u krevet.

– Vidio sam te prošli put u gradu s nekom ženom, kaže Stojan iznenada. Ta me izjava malčice zbuni, uši mi zalije trenutna praznina.

– Gdje? kažem oprezno. Nemam pojma o čemu bi on to mogao govoriti. S nijednom ženom nisam se susretao negdje u javnosti. – Zar u Fužinama? bleknem naposljetku, jer me nešto presjeklo.

– Ma kakvim Fužinama? kaže Stojan. – Rekao sam: u gradu. Vidio sam je samo od pozadi, ali izgledala je kao teška mrcina.

– Mora da si me s nekim zamijenio.

– Nisam te zamijenio, tebe sam prvo ugledao onako sa strane, i malena je bila s vama. A Naomi ipak dobro poznajem. Već sam vas htio pozdraviti, ali video sam tu ženu s vama, video kako je ti zbog nečega tapšaš po ramenu. Tamno-

smeđa kosa. Rekoh u sebi: vidi švalera! I to bez imalo obzirnosti, pred male-nom!

Sad mi sine. Samo što nisam prasnuo u smijeh.

– Stari moj, to si ti mene vidio s mojoim punicom!

Stojan iskolači oči. Vidi se da tekila djeluje i na njega: reagira mnogo uspo-renije nego obično.

– Pa ne misliš valja da sam počeo padati na geriatričarke? kažem.

– *Ono* je bila Manja? kaže Stojan. – U vražju mater, ti me zajebavaš. Daj, ne-moj, nije bila.

– Prijе dva tjedna... u četvrtak? Oko pet sati, tamo u blizini Konzorcija? Malenu je vodila u šoping u Centromerkur, ili Galeriju Emporium, ili kako se taj šit već zove. A ja sam došao iz ureda i sustigao sam ih.

– Matere mi, kakav stas, kaže Stojan diveći se.

– Zar ne? kažem. – Moja punica nije mačji kašalj. Samo za takve ti nemaš novaca.

– Nemam ni živaca, kaže. Zatim me još neko vrijeme promatra. – Ali mislio sam... Nemoj me krivo shvatiti, jer nisam mislio *ozbiljno*, niste se ljubili ili tako nešto, bili ste samo nekako vrlo bliski, ona od pozadi s takvom guzicom i crnim najlonkama na nogama...

– Manja je nobl gospođa, kažem. – Njoj je samotnički život išao u prilog.

– Pomislio sam u sebi... U vražju mater, ne bi on valjda takvu ženu kao što je Agnes varao, pa makar, u pizdu materinu... Ona je tebe već u defaultu spasi-la od batina. A potom te još nekoliko puta izvlačila.

– Kada? kažem, sada već pomalo iznerviran.

– Da, i sada na primjer, kad govorиш kako zarađuješ jedva za najamninu ure-da...

– Nisam to govorio na takav način, kažem. – Imam ušteđevinu, stari. Zar ti nisam rekao da ču ti sve platiti. Što te odjednom spopalo?

– Da, ali općenito... Ona je sada tvoj stup stabilnosti, stari, ona se brine o kući...

– *Ona* se brine o kući?

Ovo je najbolji štos ever, ovaj tip kao da...

– Jesi li ti normalan? kažem.

Nije mi jasno odakle njemu takva percepcija. *Agnes*, ona da se brine o kući?

– Stari moj, ja *nju* varam, kažem. – Samo ne s Manjom, mater ti jebem.

Stojan sada ozbiljno blene u mene. Ja šutim i ne znam zašto sam mu uopće to rekao. Možda zbog onoga prošli put, kad sam Agnes kod Sombrera prvi put povjerio nešto ozbiljno. Budući da sam tada imao zaista osjećaj kao da je var-am, da je možda zaista varam i ono nisam smio reći. Možda samo zbog tog

muškog *bondinga* – da mu pokažem kako nisam još za smeće, baš kao što nije ni on. Zato što još uvijek peca žene po lokalima, i to čak ekstravagantne ljepotice s umjetnom nogom. Možda zato što mi je upravo izgovorio tu kretensku tvrdnju da se Agnes brine o kući. Samo ne znam zašto sam baš *morao* reći to što sam rekao, je li to baš pametno. Što će biti sljedeća stvar koju ču mu reći? Karlinger i Cipar?

- Dakle, s nekom iz Fužina? kaže napisljetu.
- Poznaješ je, kažem. – Agnes Lupša. Prijateljica iz srednje škole. Dovodio sam je u FV nekoliko puta.
- Ona seljančica? kaže Stojan. – Blond?
- Ona.

Samo dođi kući

(ULOMAK)

Translated by Mirta Jurilj
Contact: jurilmirta@gmail.com

Nisam znao da negdje u Ljubljani još rade *Tequila Slammere*, da to i dalje postoji – već predugo nisam izišao. Ovdje u Muzeju rade čak i dobre: sa šampanjcem, poput onih nekad. I Agnes je tada bila prava majstorica. I dobro ih je podnosila, čak poprilično. Eksamo svatko svoj, glavu snažno zabacimo unazad, a onda praznim čašama tresnemo o stol. Tako smo to nekada radili: da dvaput pukne.

- Upoznao sam jednu ful zanimljivu žensku – kaže Stojan hvatajući dah.
- Oho – kažem. – Bravo. A gdje to?
- U jednom klubu, bio sam jučer... Totalna likuša. Odmah je svima zapela za oko.
- A, taj tip likuše?
- Nije ono što misliš. Ženska je usred kluba plesala u minjaku, s umjetnom nogom. Tamo negdje od sredine bedra nadolje. A plesala je kao luda.
- S umjetnom nogom – kažem i pokušavam zamisliti scenu. – Baš tako, očito?
- Nije mogla biti očitija. Ne onu realističnu umjetnu nogu. Umjesto cjevance imala je neku oprugu, nešto kao vijugu. No, plesala je kao da je uopće nije briga za svijet oko nje.
- Zanimljivo – kažem.
- Zakon stvar kod toga da nekome nedostaje noge je ta da uvijek imaš temu za probiti led.
- Jesi siguran? – kažem.
- Ma daj, baš si glup. Pa, zašto ne? Ako noge nema, nema se smisla praviti da je ima. Dodeš pa kažeš: ej, super, ful mi se sviđa da se usudiš ovako plesati u minjaku. A, što se dogodilo s tom nogom?
- I, što je bilo s tom nogom?

- Ma, prometna nesreća... kad je imala petnaest godina. Sve mi je objasnila, pričali smo cijelu noć. Godinama je bila iskompleksirana, skrivala se, skrivala nogu, tražila što više, onako, seksi oblike... Događalo se da se upozna s nekim tipom, ali on nije smio znati da ima umjetnu... Jedan joj je zbrisao kad ju je prvi put skinula. Onda je rekla: u kurac sve skupa; naručila takvu da na sto metara vidiš na čemu si, i počela nositi sukњe. A treba je totalno zgodna. Ima četrdeset i dvije, urednica je u jednoj tehničkoj nakladi.

- I, što sad, hoćete se naći ili što? – upitam.
- Sutra se opet vidimo – kaže. – Vidjet ćemo.
- Čestitam – kažem i mahнем za novu rundu.

Onda krenemo pričati o raznim stvarima. Malo sam netaktičan pa mu iznosim sadržaje svojih različitih spisa. Stojan se grohotom smije jer konačno vidi realnu demonstraciju činjenice da me ljudi pri zdravoj pameti i sa stvarnim problemima zaobilaze kao vrag tamjan. Pritom je Štih tek dio te demonstracije. Onda nas razgovor navede na NBG. I ovdje rasprava sasvim iznenadno krene u smjeru koji mi se ne sviđa. To sam, naravno, mogao i znati. To *jesam* znao, samo nisam pravodobno preusmjero raspravu na nešto drugo. Stojan mi je prošli put, kao i sada, sasvim zdravorazumski govorio da je renovacija kuće zabadava bolja od renovacije kuće za novac. I mogu ga razumjeti. Mislim, ako smatra da meni to treba kako bi mi se savjest smirila, onda se ne mora truditi. Ali, razumijem ga: on u mlađim danima nije navikao imati novca. A ja jesam. I onda, i sada. A sada me uvjerava koliko sam sretan. No, ja nisam sretan; ja si mogu priuštiti da želim biti privilegiran.

- Puki novac nije sve – kažem. Istina, već sam malo pripit, ovi *Slammeri* i dalje djeluju kao u stara vremena.

- Kako nije sve? – Stojan se kesi od uha do uha. – A, kako si se ti našao među odvjetnicima? Zabludejela duša?

- No da, jebi ga, ipak sam ja panker. Ako je to itko oduvijek znao, to si ti.

Ovdje mu se možda malo previše ulizujem. Mora da je već postalo zbilja gadno ako se pozivam na to; nije dugo prošlo otkad sam ja njega pokušao odviknuti od iste greške. Ali, sada mi možda već malo otupljuje mozak.

- Stari, to te ne čini pankером – kaže Stojan. – Zar ti nije jasno? Gledaj, panker je Johnny Rotten. On ne kuka poput tebe: on živi u Santa Monici.

- Pusti ti takve debile – kažem. – Taj danas snima reklame za engleski maslac za američko tržište.

- Pa, to ti želim reći. Kako možeš reći da si panker? Ako ni novac ne voliš.

- Pa, ti si prvi rekao da to jesam – ponovim i ponovno mahjem za još jednu rundu, iako mi se čini da bi polako bilo vrijeme prijeći na nešto drugo, možda na neki džin-tonik, ali u ovom mi se trenutku to čini previše komplikiranim. Ovo s mahanjem je jednostavnije. Stojan me samo gleda.

– Stari moj, hoćeš da ti kažem jednu tajnu? – kaže. – Naravno da sam ja oduvijek znao da nisi panker. I tada u osnovnoj, jebi ga, bio si čudak. Zapravo, moj prvi impuls tamo na Bičevju bio je da te istučem. Samo, nas smo dvojica bili najčudniji na cijeloj školi. I da sam te tukao, to bi bila čisto jeftina fora. Premlatiti malog mlakonju, pa to nije ništa. Ali tebe *braniti*, e, to je bio izazov. Uglavnom, neko sam vrijeme bio u dilemi.

– Vidiš, to nisam znao – kažem bez nekog posebnog oduševljenja.

– Samo što si mi se na kraju učinio nekako simpatičnim. Išao si u školu s Agnes. Bokte, koji komad... Možda zato. Možda ti je ona spasila glavu pa te nisam tukao. Zbog nje si mi se činio zanimljivim. Čudak, ali zanimljive sorte. Tek nakon što smo počeli malo više razgovarati, uvidio sam da si zapravo u redu, da znaš biti skroz okej lik. Samo malo čudan. A ona je to shvatila još prije.

– E, jebi ga – kažem dok konobar pred nas stavlja dvije nove čaše i salvete. – Ona je odmah prepoznala perspektivan materijal. Nazdravljje.

Opet lupnemo svaki svojom čašom i brzo ih ispraznimo. Glasno ih tresnemo nazad na stol. Nešto takvo već mi je dugo nedostajalo, ali izvući Stojana van u zadnje vrijeme... Malo ga izbjegava, taj alkohol, jer ga je svojedobno previše volio. A zna biti i malo neugodan kad popije previše. Što je pio sinoć s onom svojom jednonogom trebom? *Red Bullove*? Ali, svako toliko i treba to. Na kraju krajeva, sutra je nedjelja. I Agnes je konačno u kući s Naomi, pravo malo čudo. Ja već sto godina nisam bio vani navečer. Naravno, najprije su bile vani, u nekom kazalištu lutaka, a sad je vjerojatno ionako sprema na spavanje.

– Zadnji sam te put vidiо u gradu s nekom trebom – iznenada kaže Stojan. Ta me izjava malkice zbuni, a uši mi momentalno ispuni praznina.

– Gdje? – oprezno upitam. Nemam pojma o čemu bi mogao govoriti. Nisam se sastajao ni s jednom ženom negdje u javnosti. – U Fužinama možda? – potom izlanem jer me nešto streslo.

– U kojim Fužinama? – kaže Stojan. – Rekao sam: u gradu. Vidio sam je samo odostraga, ali izgledala je kao jebeni komad.

– To si me zamijenio s nekim.

– Nisam te zamijenio, tebe sam već snimio s boka, a i mala je bila s vama. Ipak poznajem Naomi. Taman sam te htio pozdraviti, ali sam vidođa da je ta ženska s vama i da je nešto tapšaš. Tamnosmeđa kosa. Rekao sam si: švaler. I to tek tako, pred malom!

Sada mi sine. Počne me hvatati smijeh.

– Stari moj, ti si mene vidođa s mojom punicom.

Stojan me bijelo gleda. Sad se vidi da i njega malo hvata tekila: reagira smetenje nego inače.

– Nisi valjda mislio da sam počeo padati na gerijatriju? – kažem.

– *Ono* je bila Manja? – kaže Stojan. – Jebote, ti me zajebavaš. Daj, nije bila.

- Negdje prije dva tjedna... u četvrtak? Oko pet, tamo negdje blizu Konzorija? Vodila je malu u šoping u Centromerkur ili Galeriju Emporium, kako se već to sranje sada zove. A ja sam išao iz ureda pa sam ih sreo.

- Jebote, koje tijelo – s divljenjem kaže Stojan.

- Zar ne? – kažem. – Moja punica nije za baciti. Samo, ti nemaš para za takve.

- A ni živaca – kaže. Onda me još malo gleda. – Samo sam si mislio... Ne moj me krivo shvatiti jer nisam *stvarno* mislio, niste se ljubili ili tako nešto, samo ste izgledali dosta bliski, ona odostraga s takvom getribom, pa crne najlonke...

- Manja je finjak – kažem. – Jako joj godi samački život.

- Mislio sam si... Jebote, da on takvoga komada kao što je Agnes vara i, što više, pizda mu materina... Ona je tebe već po *defaultu* spasila od batina. A poslije te više puta izbavila.

- Kad to? – kažem, sad već malo izirritiran.

- Pa je, na primjer i sada kad govorиш da zarađuješ taman za najam ureda...

- To nisam rekao u tom smislu – kažem. – Imam ušteđevinu, stari. Rekao sam ti da ti želim sve platiti. Što je sad tebi?

- Da, ali... Ona ti je sada potporni stup, stari, donosi novac u kuću...

- *Ona* donosi novac u kuću?

To je najbolji štos ikad, a ovaj tip kao da sada...

- Jesi ti normalan? – kažem.

Nije mi jasno otkud mu ta percepcija. Da *Agnes* donosi novac u kuću?

- Stari moj, ja je *fakat* varam – kažem. – Samo ne s Manjom, mater ti twoju.

Stojan se sada ozbiljno zabulji u mene. Šutim i ne znam što mi je došlo da to kažem. Možda zbog onog zadnji put, kad sam Agnes tamo u Sombreru po prvi put povjerio nešto ozbiljno. Jer tada sam po prvi put osjetio – kao da varam, da možda zbilja varam, da to možda ne bih smio reći. Možda samo zbog tog muškog *bondinga* – da mu pokažem da još nisam za baciti, kao što nije ni on. Zato što još uvijek lovi ženske po lokalima, i to čak i ekstravagantne ljepotice s umjetnom nogom. Možda zato što mi je upravo izvalio tu kretensku tvrdnju da Agnes donosi novce u kuću. Samo ne znam zašto sam baš *moraو*, je li to baš pametno. Što će mu sljedeće reći? Ono za Karingera i Cipar?

- S nekom iz Fužina, dakle? – naposljetku kaže.

- Pa, znaš je – kažem. – Agnes Lupša. Kolegica iz srednje. Nekoliko puta sam je doveo u FV.

- Ona seljača? – kaže Stojan. – Plavuša?

- Ta.

Hlavně přijd' domů

(ÚRYVEK)

Translated by Eliška Bernardová
Contact: e.bernardova@gmail.com

Netušil jsem, že v Lublani ještě někde dělaj tequilu slammer, že to vůbec ještě existuje – už je to fakt dlouho, co nikam nechodom. A tady v Muzeu dělaj do-konec dobrou: s šampaňským, tak jako kdysi. I Agnes byla tenkrát třída. A snesla jich fakt dost. Kopnem do sebe každý jednu, prudce zakloníme hlavu a pak prázdnou skleničkou bouchnem o stůl. Tak jsme to dělali kdysi: aby to bouchlo dvakrát.

- Potkal jsem jednu strašně zajímavou ženskou, říká Stojan a odfrkne si.
- Fakt, řeknu. - Bravo. A kde?
- V jednom klubu, kde jsem byl včera... Fakt osobnost. Všem hned padla do oka.
- Aha, takováhle osobnost?
- Ne tak jak si myslíš. Ta ženská tancovala uprostřed klubu v minisukni s umělou nohou. Asi od půlky stehna dolů. A tancovala jako tygřice.
- S umělou nohou, říkám a zkouším si tu scénu představit. - Jako takhle viditelně?
- Víc vidět bejt ani nemohla. Neměla takovou tu realistickou umělou nohou, ale místo holeně měla takovou zahnutou pružinu. A tancovala, jako by jí bylo všechno kolem úplně fuk.
- Zajímavý, říkám.
- Supr věc, když někdo nemá nohu, je to, že máš vždycky téma k navázání rozhovoru.
- Seš si jistej? říkám.
- Ježiš, nebud' blbej. Proč by ne? Když není noha, nemá smysl dělat, že je.

Jdeš a řekneš: hej, skvělý! Fakt se mi líbí, že si troufneš takhle tancovat v minisukni. Co se ti stalo s nohou?

- A co se jí stalo?

- No, autonehoda... když jí bylo patnáct. Všechno mi to vyprávěla, celej večer jsme kecali. Dlouhý roky byla zakomplexovaná, schovávala se, schovávala nohu, hledala nějaký jakoby co nejvíce sexy tvary... Když poznala nějakýho frajera, nesměl vědět, že má protézu... Jeden jí zdrhnul, když si ji poprvý sundala. A pak si řekla, seru na to, objednala si takovou, že se na sto metrů pozná, na čem jsme, a začala nosit sukně. A baba je to fakt moc pěkná. Je jí dvacítka, redaktorka v někym technickym nakladatelství.

- Počkat, takže vy se vídáte, nebo co? ptám se.

- Zejtra s ní mám zase sraz, říká. - Uvidíme.

- Tak to gratuluju, řeknu a mávnu na číšníka o další rundu.

Pak kecám o všem možném. Jsem trochu netaktní a vyprávím mu obsah různých svých spisů. Stojan se řehtá, když konečně vidí skutečnou demonstraci toho, jak se mi lidi se zdravým rozumem a reálnejma problémama vyhejbať jako čert kříži. A Štíh je přitom jenom jeden z nich. Pak přijde řeč na NBG. A tady se debata najednou ubírá směrem, kterej se mi nelibí. To mi samozřejmě mělo být jasné. *Bylo mi to jasné*, jenže jsem ji včas nenamířil na nic jinýho. Už minule mi Stojan s úplnou samozřejmostí vykládal, jak je rekonstrukce domu gráatis lepší než rekonstrukce za prachy, a teď o tom mluví zas. Úplně mu rozumím. Chci říct, jestli si myslí, že potřebuju pomoci zklidnit svědomí, tak to se nemusí snažit. Ale chápou: on nebyl za mlada zvyklej mít prachy. Já jo. Tenkrát i dneska. A on mě teď přesvědčuje, jak jsem šťastnej. Jenže já nejsem šťastnej; můžu si snad dovolit chtít mít věci v richtigu.

- Prachy nejsou všechno, řeknu. Už mám fakt trochu v hlavě, slammeři maj stejnou sílu jak za starejch časů.

- Jak, že nejsou všechno? směje se Stojan od ucha k uchu. - Kde ty ses vzal mezi právníkama? Zbloudilá duše?

- Co chceš, vole, sem prostě panker. Když už někdo, tak tys to věděl vždycky.

Teď mu možná trochu moc lezu do zadku. Když už se odvolávám na tohle, tak to už musí být fakt zle; není to tak dlouho, co jsem se já pokoušel zbavit ho tohohle zlozvyku. Možná mi už trochu měkne mozek.

- Kámo, kvůli tomuhle nejsi žádnej panker, řekne Stojan. - Copak to nechápeš? Hele: panker je Johnny Rotten. Ten si nestěžuje, jako ty: ten žije v Santa Monice.

- Dej mi pokoj s téma kreténama, říkám. - Ten teď točí reklamy na anglický máslo pro americké trh.

- No to ti právě chci říct. Jak ty můžeš říkat, že seš panker? Když ani prachy nemáš rád?

- Tys byl přece první, kdo řek, že jsem, zopakuju a zase mávnu na číšníka o další rundu, i když mám pocit, že už je pomalu na čase přesedlat na něco jiného, třeba na nějaké džín tonik. Ale zatím se mi to zdá trochu moc komplikovaný. Gesta jsou jednodušší. Stojan na mě jen tak kouká.

- Kámo, můžu ti říct jedno tajemství? řekne. - Já jsem samozřejmě vždycky věděl, že ty žádnej panker nejseš. Už tenkrát na základce jsi byl kurva podivín. Vlastně jsem měl tam na Bičevju nejdřív nutkání té mlátit. Jenomže my dva jsme byli na celý škole ty úplně nejdivnější. A to by byla dost laciná sranka, kdybych tě zmlátil. Co je na tom, zmlátit takovouhle babu. Ale bránit tě, to byla teprv výzva. V zásadě to ale bylo nějakou dobu dilema.

- No vidiš, to jsem nevěděl, říkám bez zvláštního zájmu.

- A nakonec jsi mi začal připadat tak nějak sympathetic. Do školy jsi chodil s Agnes. Kurva, to byla buchta... Možná proto. To ona ti možná zachránila krk, že jsem tě nezmlátil. Díky ní jsi mi přišel zajímat. Podivín, ale takový zvláštní sorty. Až když jsme se začali trochu víc bavit, tak jsem viděl, že seš vlastně v pohodě, že umíš bejt dost fajn typ. Jenom trochu divnej. Ta to věděla už předtím.

- Jo jo, kurva, řeknu když před nás pingl postaví další dvě skleničky s ubrouskama. - Ona hned poznala perspektivní materiál. Na zdraví!

Oba zase bouchnem skleničkou a rychle ji do sebe kopnem. Hlasitě s ní prásknem zpátky na stůl. Už nějakou dobu mi dělaj tyhle věci dobře, ale dostat Stojana v týhle době ven... Trochu se vyhejbá alkoholu, svýho času ho měl až moc rád. A když se víc napije, umí bejt taky trochu protivnej. Co asi tak chlastal včera s tou svou jednonohou buchtou? Red bully? Jednou za čas se musí. Zejtra je konec konců neděle. A Anges je konečně jednou doma s Naomi, docela div. Já už nebyl večer venku sto let. Šly samozřejmě nejdřív ven, do nějakého loutkového divadla, a teď už ji stejnak asi dává spát.

- Minule jsem tě ve městě viděl s nějakou ženskou, říká najednou Stojan. Trochu mě to zmate, v hlavě mám na chvíli prázdro.

- Kde? ptám se opatrň. Nemám ponětí, o čem může mluvit. S žádnou ženskou jsem se nikde na veřejnosti nestýkal. - Ve Fužinách? řeknu pak, něco mě totiž napadlo.

- V jakých Fužinách? ptá se Stojan. - Říkám ve městě. Viděl jsem ji sice jenom ze zadu, ale vypadala fakt luxusně.

- To sis mě musel s někym splést.

- Nesplet. Tebe sem viděl už zboku a byla s tebou i malá. Naomi snad ještě poznám. Už jsem chtěl pozdravit a pak jsem viděl, že je s vámi ta ženská a že se jí nějak dotýkáš. Tmavě hnědý vlasy. Říkám si: Takhle před malou?!

Vtom mi svitne. Začne mě popadat smích.

- Kámo, tos mě viděl s mojí tchyní.

Stojan se udiveně podívá. Je vidět že i jemu tequila trochu stoupá do hlavy: reaguje nemotorněc než normálně.

- Snad sis nemyslel, že jsem začal pálit za geriatričkama? říkám.

- *Tohle* byla Manja? ptá se Stojan. - Ty vole, to si děláš prdel. Kecáš, nebyla.

- Takový dva tejdny zpátky... ve čtvrtek? Kolem pátý někde u Konsorcia? Vzala malou na nákupy do Centromerkuru, Galerie Emporium, nebo jak se tomu teď do prdele říká. Já jsem přišel z kanclu a zarazil jsem je.

- Sakra kočka, řekne Stojan obdivně.

- Že jo. Říkám - Moje tchyně není žádný běčko. Ale na takový nemáš prachy.

- A nervy taky ne, řekne. Pak na mě ještě chvíli kouká. - Jenom jsem si myslel... Nechápej mě špatně, nemyslel jsem to *doopravdy*, nelibali jste se a tak, jenom jste se mi zdáli nějak strašně blízký, ona ze zadu s takovou figurou, černý silonky...

- Manja je nobl, říkám. - Tý udělal svobodnej život dobře.

- Napadlo mě... Kurva, jestli podvádí takovou babu, jako je Agnes, a návíc, do prdele... ona tě už od samého začátku chránila před ránama. A ještě dostkrát tě pak vytáhla z bryndy.

- Kdy? ptám se už trochu nabroušeně.

- Třeba teď, když říkáš, že vyděláš akorát na nájem kanceláře...

- Takhle jsem to neřek, povídám. - Mám úspory, kámo. Řekl jsem ti, že ti chci všechno splatit. Co to s tebou je?

- To jo, ale stejně... Ona je teď tvůj pilíř, kámo, stará se ti o domácnost...

- *Ona* že se stará o domácnost?

Tak to je nejlepší joke ever, a tenhle týpek tady, jako kdyby...

- Hráblo ti? říkám.

Jak na tohle přišel, to mi není jasné. *Agnes* že se stará o domácnost?

- Kámo, já *jí* podvádim, říkám. - Jenomže ne s *Manjou*, kurva.

Teď se na mě Stojan vážně zadívá. Jsem zticha a vůbec nevím, jak mě napadlo mu to říct. Možná kvůli tomu, jak jsem se minule Agnes u Sombrera poprvý svěřil s něčím vážným. Tenkrát jsem to totiž poprvý doopravdy pocítil - že ji podvádim, že ji možná fakt podvádim, a tohle bych fakt neměl říkat. Možná jsem to řek jen kvůli *utužení vztahů* - abych ukázal, že ještě nejsem do šrotu, stejně jako on. On ještě furt totiž balí ženský po barech, a to dokonce extravagantní krasavice s umělou nohou. Nebo možná kvůli tomu jeho křtěnskýmu tvrzení, že se mi Agnes stará o domácnost. Jenom nevím, proč jsem *museł*, jestli to bylo zrovna rozumný. Co mu řeknu příště? O Karingerovi a Kypru?

- Takže s nějakou z Fužin? řekne nakonec.

- Znáš ji, řeknu. - Agnes Lupša. Spolužačka ze střední. Párkrát jsem ji vzal do FV klubu.

- Tamta buranka? řekne Stojan. - Blondýna?

- Jo, ta.

Rentre seulement chez nous

(EXTRAIT)

Translated by Stéphane Baldeck
Contact: stephane_baldeck73@yahoo.com

Je ne savais pas qu'on pouvait encore trouver des tequilas frappées à Ljubljana – cela fait trop longtemps que je ne sors plus. Et ici au Musée elles sont fameuses : mélangées à du champagne comme au bon vieux temps. Agnès était experte à l'époque, elle en éclusait une flopée. La tête penchée en arrière, chacun a vidé son verre avant de le fracasser vide sur la table. Que ça claque deux fois, comme au bon vieux temps.

– J'ai rencontré une femme super intéressante, dit Stojan en reprenant son souffle.

– Hébé. Bravo. Et où ?

– Dans une boîte où je suis sorti hier soir... Un personnage. Elle nous a tous tapés dans l'œil.

– Ah, ce genre-là ?

– Pas ce que tu imagines. Cette femme dansait en minijupe au milieu de la piste avec une prothèse à la jambe. Du milieu de la cuisse jusqu'en bas. Et elle dansait comme une tigresse.

– Une prothèse, je répète en essayant d'imaginer la scène.- Et comme ça, bien visible ?

– Pas possible d'être plus visible. Pas une prothèse réaliste. A la place du tibia elle avait une sorte de ressort, un peu courbé. Et elle dansait comme si elle n'en avait rien à cirer du monde autour d'elle.

– C'est intéressant.

– Lavantage d'avoir une jambe en moins, c'est que tu as toujours un sujet pour te permettre de briser la glace.

– T'as vraiment fait ça ?

– Ben quoi, sois pas con. Pourquoi pas ? S'il manque une jambe, à qui ça sert de faire comme s'il y en avait une. Tu te ramènes en disant : eh, trop top, c'est super que tu danses comme ça en mini-jupe. Qu'est-ce qui t'est arrivé à la jambe ?

– Et qu'est-ce qui lui est arrivé ?

– Bah, un accident de la route... Elle avait quinze ans. Elle m'a tout expliqué, on a bavassé toute la soirée. Pendant des années elle a été complexée, elle se cachait, cachait sa jambe, cherchait des modèles genre sexy... Il lui est arrivé de rencontrer un mec et de lui cacher sa prothèse... Un autre s'est barré le jour où ils ont baisé pour la première fois. A la fin elle s'est dit putain fais chier et elle a décidé de se looker de façon à tout faire comprendre au premier coup d'œil et elle a commencé à porter des jupes. Et trop bonne la nana. Quarante-deux ans, directrice d'une maison d'éditions spécialisée.

– Et alors, vous allez vous revoir ?

– On se voit demain. On verra.

– Félicitations, et en même temps je fais un geste pour commander une tournée.

Puis on cause de différentes choses. Je manque un peu de tact et lui explique le contenu de mes écrits. Stojan se marre quand il se rend vraiment compte que des gens lucides aux prises avec des problèmes concrets me fuient comme la peste. Štih n'est qu'un exemple parmi d'autres. Puis la conversation débouche sur la NBG. Et soudain le dialogue se fourvoie dans une direction qui ne me plaît pas du tout. J'aurais dû m'en douter. Je le *savais*, mais n'ai pas réorienté le dialogue suffisamment tôt. La dernière fois, et encore maintenant, Stojan m'avait dit sincèrement que rénover la maison à l'œil valait mieux qu'une rénovation payante. Je peux le comprendre. Il estime peut-être, je pense, que j'ai besoin de soulager ma conscience, mais il ne devrait pas se donner tant de mal. Je le comprends cependant : dans sa jeunesse il n'a pas été habitué à l'argent. Alors que moi si. Avant comme maintenant. Et il voudrait me convaincre que je suis heureux. Mais je ne suis pas heureux; je peux seulement me permettre d'aimer le droit.

– Mais l'argent n'est pas tout, dis-je. A la vérité, je suis déjà un peu bourré, ces shots me font le même effet qu'autrefois.

– Comment ce n'est pas tout ? Stojan se fend la gueule jusqu'aux oreilles. Comment tu te sentais au milieu des avocats ? Comme une âme en peine ?

– Oui, putain, je suis un enfoiré. Si quelqu'un l'a jamais su, c'est bien toi.

Peut-être que là je lui lèche trop le cul. Ça doit vraiment aller très mal pour que j'en arrive là ; il n'y a pas si longtemps, c'était moi qui essayais de lui faire perdre cette mauvaise habitude. J'ai dû un peu trop ramollir du cerveau.

– Mon vieux, t'es pas un enfoiré là-dessus. – Tu ne comprends pas ? L'enfoiré c'est Johnny Rotten. Il ne se plaint pas comme toi : il vit à Santa Monica.

– Laisse donc ce bouffon. – Aujourd’hui il fait des pubs pour du beurre anglais destiné au marché américain.

– C'est ce que j'essaye de te dire. Comment peux-tu dire que c'est toi l'enfoiré ? Si en plus tu n'aimes pas l'argent.

– Mais tu as été le premier à le dire, que je l'aimais, dis-je en levant la main pour commander encore une tournée, même si j'ai l'impression qu'il vaudrait mieux glisser vers autre chose, peut-être un gin tonic, mais tout cela me semble désormais un peu trop compliqué. Un geste, c'est plus simple. Stojan me regarde fixement.

– Mon vieux, tu veux que je te confie un secret ? Je n'ai bien sûr jamais cru que tu étais un enfoiré. Au collège, bordel, tu étais déjà bizarre. En fait ma première envie là-bas à Bičevje, a été de te taper. Seulement on était les deux types les plus bizarres de toute l'école. Si je t'avais cogné, la blague aurait été pourrie. Castagner un minus, ça ressemble à rien. Te *protéger* en revanche, ça c'était un défi. Pour être franc, pendant quelques temps j'étais face à un dilemme.

– Et bien je ne savais rien de tout ça, dis-je sans enthousiasme.

– Mais finalement je t'ai plutôt trouvé sympathique. Tu sortais avec Agnès. Bonne mère, quel canon... C'est peut-être pour ça. Elle t'a sans doute sauvé, grâce à elle je ne t'ai pas tabassé. Tu m'intéressais à cause d'elle. Bizarre mais intéressant. Et quand on a commencé à parler un peu plus, je me suis rendu compte que t'étais tout à fait bien et que tu pouvais être un super pote. Un peu bizarre parfois. Mais ça elle l'avait vu avant.

– Merde alors, dis-je pendant que le serveur pose devant nous deux verres et une serviette. - Elle a tout de suite évalué le potentiel. Santé.

– On frappe le verre avant de le vider cul-sec. Puis on les fait claquer bruyamment sur la table. Cela fait un petit bout de temps que je commence à en avoir marre, mais faire sortir Stojan de cet endroit... Il évite un peu l'alcool parce qu'il en a abusé autrefois. Et il peut aussi être lourd quand il boit. Qu'est-ce qu'il a bien pu boire hier soir avec l'autre fille ? Du Red Bull ? Mais de temps à autre il s'y remet. Et puis demain c'est dimanche après tout. Agnès est à la maison avec Naomi, un vrai miracle. Cela fait cent ans que je ne suis pas sorti. Bien sûr elles ont dû aller à un spectacle de marionnettes et maintenant elle doit déjà être en train de coucher.

– Je t'ai aperçu l'autre jour avec une gonzesse, lance soudain Stojan. Cette remarque me gêne un peu, d'un coup je me sens vide.

– Où, demandé-je prudemment. Je n'ai pas idée de qui tu peux parler. Je n'ai eu aucun rencont avec une femme en public. C'était à Fužine ? Je parle trop et je me sens tout chose.

– Quoi à Fužine ? dit Stojan. J'ai bien dit en ville. Je ne l'ai vue que de dos mais elle avait l'air bombasse.

– Tu as dû me confondre avec un autre.

– Non, ce n'est pas possible, je t'ai vu de profil et ta fille était à ses côtés. Nao-mi je l'ai bien reconnue. J'allais te saluer puis j'ai vu que tu étais aux petits soins avec la femme. Des cheveux foncés. Je me suis dit : le tombeur. Et devant sa fille en plus !

D'un coup tout est clair. Je commence même à rire.

– Mon vieux, c'est ma belle-mère que tu as vue avec moi.

Stojan me regarde bouche bée. Lui aussi est sérieusement imbibé de tequila maintenant : il est plus empoté qu'à l'ordinaire.

– Et t'as pas pensé que je virais gérontophile ? Je lui dis.

– C'était Manja *celle-là* ? Bordel, tu te fous de moi. C'était pas elle.

– Il y a deux semaines... Un jeudi ? Vers cinq heures pas loin de Konzorcija. Elle amenait la petite faire du shopping à Centromerkur ou à l'Emporium, ou une autre merde de ce type. Je sortais du bureau et je lui ai donné le bras.

– La vache, quel corps, lâche Stojan, admiratif.

– N'est-ce-pas ? Ma belle-mère, c'est pas du pipi de chat. Mais tu n'as pas assez d'oseille pour une femme comme elle.

– Pas les nerfs non plus ajoute-t-il. Puis il me lance un coup d'œil.

– Seulement j'ai pensé... Et comprends-moi bien, hein, parce que je ne l'ai pas *vraiment* pensé, vous ne vous êtes pas un peu embrassés, et vous aviez l'air drôlement familiers, elle, de dos, super bien foutue, en bas noirs...

– Manja c'est une reine. Le célibat lui a bien réussi.

– J'ai pensé... Bordel, si tu trompais une fille de la valeur d'Agnès et puis aussi, putain... Elle t'a sauvé la mise pour le jugement. A plusieurs reprises elle t'a sorti du caca.

– Quand ? Dis-je, un peu irrité.

– Ben, par exemple en ce moment, quand tu m'as dit que tu gagnais juste assez pour la location des bureaux ...

– Ce n'est pas dans ce sens que je l'avais dit. J'ai des économies, mon vieux. Je t'ai dit que je te paierai intégralement. Qu'est-ce-qui te prend ?

– Oui, mais aussi... Elle t'apporte de la stabilité, elle s'occupe de la maison...

– Elle s'occupe de la maison ?

La meilleure blague de l'univers, et ce type, là qui...

– T'es pas un peu timbré ? Je lui lance.

Je ne vois pas trop d'où peut venir cette impression qu'Agnès s'occupe de la maison.

– Mon vieux, je la trompe. Mais pas avec Manja, bordel.

Stojan me fixe maintenant pour de bon. Je ne dis plus rien et ne sais pas pourquoi je viens de lui avouer cela. Peut-être à cause de ce qui s'est passé à

Sombrero, quand pour la première fois j'ai confié quelque chose d'important à Agnès. C'est à ce moment-là que j'ai pour la première fois ressenti que je la trompais, pour de vrai, et que je n'avais pas le droit de lui dire tout cela. Peut-être seulement à cause de ce *lien* entre mecs – que je lui montre que je ne suis pas à jeter à la poubelle et que je vaux autant que lui. Parce qu'il continue à sauver des filles en boîte de nuit, même des beautés extravagantes à prothèse. Peut-être aussi parce qu'il vient de me sortir cette connerie : Agnès s'occupe de la maison. Mais je ne sais pas pourquoi j'ai *senti le besoin* de le faire, ni si c'est bien malin. Qu'est-ce que je vais lui avouer maintenant ? L'affaire Karinger et Chypre ?

- Alors c'est qui la belle de Fužine? Demande-t-il à la fin.
- Tu la connais. Agnes Lupša. Une copine de lycée. Je l'ai amenée au FV quelquefois.
- La paysanne ? La blonde ?
- Tout juste.

Komm einfach nach Hause

(AUSZUG)

Translated by Sebastian Walcher
Contact: sebastian@walcher.cc

Ich hatte keine Ahnung, dass sie überhaupt noch irgendwo in Ljubljana Tequila Slammer hatten, dass es das noch gibt – zu lange schon gehe ich nicht mehr aus. Und hier im Museum gab es sogar richtig guten: mit Prosecco, so wie früher. Selbst Agnes hat damals ordentlich drauf gehabt. Und vertragen hat sie sie, ganz gehörig. Beide kippen wir sie hinunter, werfen den Kopf heftig in den Nacken, dann krachten wir die leeren Gläser zurück auf den Tisch. So haben wir es früher getan: damit es zweimal knallt.

– Ich hab eine total interessante Frau kennengelernt, meint Stojan und atmet durch.

– Oho, sage ich. – Bravo! Wo denn?

– In dem Klub, in dem ich gestern war … Eine irre Erscheinung. Sie ist jedem sofort ins Auge gestochen.

– Ach, diese Art von Erscheinung?

– Nicht so wie du denkst. Die Frau hat mitten im Klub getanzt, im Minirock, mit einem künstlichen Bein. So circa ab Mitte Oberschenkel. Und getanzt hat sie wie eine Tigerin.

– Mit einem künstlichen Bein, sage ich und versuche mir die Szene vorzustellen. – Also so ein offensichtliches?

– Könnte nicht offensichtlicher sein. Nicht so eine realistische Prothese. Statt dem Schienbein hatte sie eine Feder, so ein geschwungenes Ding. Und getanzt hat sie, als würde sie die Welt um sie herum nicht im Geringsten kümmern.

– Interessant, sage ich.

– Das tolle dabei, wenn einem ein Bein fehlt, ist, dass man immer ein Thema hat, um das Eis zu brechen.

– Bist du dir da sicher? frage ich.

– Ach komm, sei nicht bescheuert. Warum denn nicht? Wenn kein Bein da ist, hat es keinen Sinn so zu tun, als ob es da wäre. Man geht hin und sagt: Hey, super, gefällt mir total, dass du dich traust so im Minirock zu tanzen. Was war denn mit deinem Bein?

– Und? Was war mit dem Bein?

– Ach, Verkehrsunfall ... Als sie fünfzehn Jahre alt war. Sie hat mir alles erklärt, wir haben den ganzen Abend geplaudert. Jahrelang war sie voller Komplexe, hat sich versteckt, hat das Bein versteckt, hat nach möglichst quasi sexy Formen gesucht ... Es ist vorgekommen, dass sie einen Typen kennengelernt hat und der durfte nicht wissen, dass sie eine Prothese hat ... Einer hat sich verpisst, als sie sie zum ersten Mal abgenommen hat. Danach hat sie sich gedacht, drauf geschissen, hat sich eine bestellt, dass man auf einen Kilometer sieht, was Sache ist, und begonnen Röcke zu tragen. Und sie – total hübsch. Zweiundvierzig Jahre alt, Redakteurin bei einem technischen Verlag.

– Und jetzt trefft ihr euch, oder was? frage ich.

– Morgen wieder, antwortet er. - Wir werden sehen.

– Gratuliere, sage ich und deute um eine neue Runde.

Dann plaudern wir über dies und das. Ich bin ein wenig taktlos und erzähle ihm den Inhalt einiger meiner Akte. Stojan brüllt vor Lachen, als er endlich den realen Beweis erhält, dass mich Menschen, die halbwegs bei Sinnen sind und echte Probleme haben, meiden wie der Teufel das Weihwasser. Štih ist dabei nur ein Teil der Beweisführung. Dann kommt das Thema NBG auf. Und hier nimmt das Gespräch eine Wendung, die mir gar nicht gefällt. Das hätte ich natürlich wissen können. Das *wusste* ich, aber ich konnte nicht rechtzeitig das Thema wechseln. Stojan hatte mir schon letztens ganz selbstverständlich erklärt, dass eine Hausrenovierung für lau besser ist, als dafür zu zahlen. Und ich kann ihn verstehen. Ich meine, falls er vielleicht glaubt, ich würde das brauchen, dass er mein schlechtes Gewissen beruhigt, dann braucht er sich nicht anzustrengen. Aber ich verstehe schon: er war es nicht gewohnt in jungen Jahren Geld zu haben. Ich allerdings schon. Sowohl damals als auch heute. Und jetzt überzeugt er mich davon, wie glücklich ich doch sei. Aber ich bin nicht glücklich; ich kann es mir bloß leisten, dass ich gerne das Recht auf meiner Seite hätte.

– Aber Geld ist nicht alles, sage ich. Ich habe schon ein wenig einen sitzen, diese Slammer haben noch dieselbe Wirkung wie in alten Zeiten.

– Wie, ist nicht alles? grinst Stojan, bis über beide Ohren. – Wie bist du denn bei den Anwälten gelandet? Als verirrte Seele?

– Ja, fuck it, ich bin eben ein Punkt. Wenn überhaupt wer, dann hast du das immer gewusst.

Jetzt krieche ich ihm vielleicht ein wenig zu sehr in den Arsch. Muss wirklich schlimm sein, wenn ich mich darauf berufe; es ist noch nicht lange her, als ich versucht habe, ihm diese Unart abzugewöhnen. Aber wahrscheinlich ist mein Hirn jetzt schon ein wenig aufgeweicht.

– Alter, deswegen bist du kein Punk, sagt Stojan. – Was ist dir denn nicht klar? Schau: Johnny Rotten ist ein Punk. Er jammert nicht wie du: er lebt in Santa Monica.

– Hör auf mit diesem Weichei, sage ich. – Der dreht heute Werbespots für englische Butter für den amerikanischen Markt.

– Eben, das will ich dir doch klarmachen. Wie kannst du behaupten ein Punk zu sein? Wo du doch nicht mal Geld magst.

– Du hast doch als Erster gesagt, dass ich einer bin, wiederhole ich und deute wieder um eine neue Runde, obwohl ich glaube, es wäre langsam an der Zeit auf etwas anderes umzusteigen, vielleicht Gin Tonic, aber das kommt mir in diesem Moment zu umständlich vor. Das mit dem Winken ist einfacher. Stojan glotzt mich bloß an.

– Soll ich dir ein Geheimnis verraten, mein Lieber? meint er. - Klar hab ich immer gewusst, dass du kein Punk bist. Fuck, schon damals in der Grundschule warst du ein Freak. Eigentlich war mein erster Impuls damals, dich zu verprügeln. Aber wir beide waren an der ganzen Schule die größten Freaks. Hätte ich dich verprügelt, wäre das zu billig gewesen. Was ist das schon, einen kleinen Furz zu verdreschen. Aber dich zu *verteidigen*, das war sehr wohl eine Herausforderung. Kurz, das war eben eine Zeit lang das Dilemma.

– Sieh an, das hab ich nicht gewusst, sage ich ohne allzu große Begeisterung.

– Aber schlussendlich warst du mir irgendwie sympathisch. Du bist mit Agnes in die Klasse gegangen. Alter, das war vielleicht ein scharfes Ding ... Deswegen, vielleicht. Vielleicht hat sie dir den Arsch gerettet, dass ich dich nicht geprügelt hab. Du bist mir wegen ihr interessant vorgekommen. Ein Freak, aber die interessante Art. Erst dann, als wir ein bisschen mehr miteinander gesprochen haben, hab ich bemerkt, dass du eigentlich ganz in Ordnung bist, dass du ein ziemlich lockerer Typ sein kannst. Eben ein bisschen schräg. Sie hat das allerdings schon vorher gesehen.

– Hey, drauf geschissen, sage ich, als der Kellner zwei neue Gläser und Servietten vor uns hinstellt. - Sie hat gleich das vielversprechende Material erkannt. Prost.

Wir knallen wieder beide unsere Drinks hin und kippen sie schnell hinunter. Laut krachen wir die Gläser zurück auf den Tisch. Auf so etwas hatte ich schon seit langem Lust, aber in diesen Zeiten Stojan hinaus zu bewegen ... Er meidet ihn ein wenig, den Alkohol, weil er ihn früher ein bisschen zu gerne ge-

habt hatte. Und auch ein wenig mühsam kann er sein, wenn er zu viel getrunken hat. Was hat er denn gestern getrunken, mit seiner einbeinigen Schnalle? Red Bull? Aber hin und wieder muss das einfach sein. Außerdem; morgen ist Sonntag. Und Agnes ist mal mit Naomi zu Hause, ein richtiges kleines Wunder. Ich war schon seit Ewigkeiten nicht mehr abends unterwegs. Natürlich sind sie zuerst ein wenig außer Haus gegangen, ins Puppentheater vielleicht, jetzt legt sie sie wahrscheinlich trotzdem schon schlafen.

– Ich hab dich letztens mit einer Alten in der Stadt gesehen, sagt Stojan plötzlich. Dieser Kommentar bringt mich echt ein wenig aus der Fassung, eine plötzliche Leere überschwemmt meine Ohren.

– Wo? frage ich vorsichtig. Keine Ahnung, wovon er sprechen könnte. Ich hab mich mit keiner Frau getroffen, in der Öffentlichkeit. – In Fužine? platze ich dann heraus, weil mir etwas dämmert.

– Wo was, Fužine, meint Stojan. – Ich hab doch gesagt, in der Stadt. Ich hab sie nur von hinten gesehen, sah aber aus wie ein topp Weib.

– Da hast du mich wohl mit jemandem verwechselt.

– Ich hab dich nicht verwechselt, dich hab ich schon von der Seite gesehen, und die Kleine war dabei. Und Naomi erkenne ich sehr wohl. Ich wollte schon grüßen, da hab ich gesehen, dass diese Frau dabei ist und du sie abtätschelst. Dunkelbraune Haare. Hab ich mir gedacht: Schwerenöter. Und das so, vor der Kleinen!

Jetzt wird mir alles klar. Ich muss direkt lachen.

– Mein Freund, du hast mich mit meiner Schwiegermutter gesehen.

Stojan glotzt blöd. Jetzt sieht man, dass ihm der Tequila auch schon ein wenig eingefahren ist: er reagiert ein wenig ungeschickter, als sonst.

– Du hast doch nicht etwa gedacht, dass ich jetzt auf die Alten von der Geriatrie abfahre? meine ich.

– Das war Manja? fragt Stojan. – Scheiße Alter, willst du mich verarschen. Komm, das war sicher nicht sie.

– Vor zwei Wochen ... am Donnerstag? Gegen fünf, in der Nähe vom Konzorciun-Shopping? Sie war mit der Kleinen im Centromerkur shoppen, oder in der Galerija Emporium, oder wie auch immer der Scheiß jetzt heißt. Und ich bin aus dem Büro gekommen, und hab sie abgefangen.

– Alter, Wahnsinnsgestell, sagt Stojan bewundernd.

– Nicht war? antworte ich. – Meine Schwiemu ist nicht ohne. Aber für so eine hast du nicht die nötige Kohle.

– Und die Nerven auch nicht, meint er. Dann sieht er mich noch eine Weile an.

– Naja, ich hab gedacht ... Und das darfst du jetzt nicht falsch verstehen, weil ich hab's nicht *wirklich* gedacht, ihr habt euch nicht geküsst oder so, ihr

wart nur irgendwie wahnsinnig vertraut, und sie von hinten mit dieser Figur, und die schwarzen Strümpfe ...

– Manja ist nobel, sage ich. – Ihr tut das Singledasein gut.

– Ich hab mir gedacht ... Verdammte Scheiße, wenn der eine solche Alte, wie Agnes eine ist, betrügt, dann fuck you, Alter ... Sie hat dich schon vom Start weg vor Prügel bewahrt. Und dann hat sie dich noch das eine oder andere Mal aus der Scheiße gezogen.

– Wann? frage ich, nun schon ein wenig irritiert.

– Na jetzt zum Beispiel, wenn du mir erklärst, dass du gerade mal genug für die Büromiete rein kriegst ...

– Das hab ich nicht so gemeint, sage ich. – Ich hab ja was auf der Kante, Alter. Ich hab dir gesagt, dass ich dir alles zurückzahlen werde. Was soll das jetzt?

– Ja, aber insgesamt ... Sie ist jetzt dein Stützpfeiler, Alter, wegen ihr rennt die Hütte ...

– Wegen *ihr* rennt die Hütte?

Das ist der größte Witz ever, der Typ, als ob ...

– Spinnst du jetzt? frage ich.

Null Plan, wo der jetzt diese Idee her hat. Dass wegen *Agnes* die Hütte rennen soll!?

– Alter , ich betrüge *sie* sage ich. – Aber nicht mit Manja, verdammt.

Stojan starrt mich jetzt ernst an. Ich bin still und weiß nicht, was mich geritten hat, dass ich das gesagt habe. Vielleicht, weil ich letztens, dort beim Sombroero, Agnes zum ersten Mal überhaupt etwas Ernstes anvertraut habe. Weil ich da zum ersten Mal wirklich das Gefühl hatte – als würde ich betrügen, dass ich vielleicht wirklich betrüge, dass ich das nicht hätte sagen dürfen. Vielleicht nur wegen dieses *male bondings* – um ihm zu zeigen, dass ich noch nicht zum alten Eisen gehöre, so wie er auch nicht. Weil er noch immer Frauen in Lokalen aufreißt, und das sogar extravagante Schönheiten mit künstlichem Bein. Vielleicht deswegen, weil er mir gerade diese idiotische Behauptung an den Kopf geworfen hat, dass wegen Agnes die Hütte rennen soll. Aber keine Ahnung, warum ich das unbedingt *musste*, ob das wohl klug war. Was werde ich ihm als nächstes erzählen? Das mit Karinger und Zypern?

– Mit einer aus Fužine also? fragt er schließlich.

– Du kennst sie, sage ich. – Agnes Lupša. Mitschülerin aus der Mittelschule. Ich hab sie ins FV mitgenommen, ein paar Mal.

– Diese Gans? fragt Stojan. – Dieses Blondie?

– Genau die.

Torna a casa, dai

(ESTRATTO)

Translated by Patrizia Raveggi
Contact: patrizia.raveggi@gmail.com

Non lo sapevo, io, che a Lubiana si è mantenuta l'usanza e si servono ancora i tequila slammer, troppo tempo che non esco. E qui al Museo li fanno proprio buoni: con lo spumante, come ai vecchi tempi. Perfino Agnes allora era una vera bomba. E li reggeva bene davvero, da professionista. Ce li scoliamo, ognuno il suo, con la testa rovesciata all'indietro, poi battiamo i bicchieri vuoti sul tavolo. Così si faceva ai bei tempi: un botto doppio.

– Ho conosciuto una tipa super interessante, annuncia Stojan e riprende fiato.

– Oh oh – faccio io – Bravo. E dove?

– In un club dove sono stato ieri... Una persona fenomenale. L'hanno notata tutti subito.

– Ma, una di quelle?

– No, non quello che pensi tu. Ballava in mezzo al club in mini, con un arto artificiale. Più o meno da metà coscia in giù. Ballava intensamente, una tigre.

Con una gamba artificiale – rifletto mi spremo le menigi per immaginarmi la scena.

– E si vedeva proprio?

– Più di così! E non era una gamba artificiale realistica, di quelle che sembrano vere. Lì dove c'è lo stinco, c'aveva una molla, tutta ondulata. E lei ballava come se ne strasbattesse del mondo attorno a lei.

– Interessante – commento io.

– Lo sballo è che se a uno gli manca una gamba, è facile trovare il modo per rompere il ghiaccio.

– No! Ma... sul serio? – faccio io.

– Via, dai, che palle! Perché no? Se la gamba non c'è, che senso ha fare finta che ci sia. Vai e dici: super, mi piace un casino che hai il coraggio di ballare così, in mini. Cos'è successo a questa gamba?

– E che gli era successo a questa gamba?

– Ah, un incidente stradale... a quindic'anni. Mi ha spiegato tutto, abbiamo ciarlatto per tutta la serata. Ha avuto complessi per anni, si nascondeva, nascondeva la gamba, si scervellava per trovare modelli di tipo sexy, insomma, sexy per modo di dire, si capisce... Ha conosciuto un tipo, una volta, ma lui non doveva sapere che lei aveva una gamba artificiale... Un altro se l'è squagliata quando lei se l'è sfilata per la prima volta. Poi lei ha detto ah sticazzi basta con questa storia! E se n'è presa una che si vede lontano un miglio di che cosa si tratta, e ha cominciato a portare gonne. Un bel pezzo di una. Quarantadue anni, redattrice in una casa editrice tecnica.

– E che fate, filate o che? – chiedo.

– Ci s'ha un combino domani, il secondo – dice lui – Si vedrà.

– Congratulazioni – dico e con un cenno ordino un altro giro.

Ci mettiamo poi a ciarlare di cose varie. Io spudoratamente gli spiego il contenuto di alcuni miei casi di lavoro. Stojan ridacchia, perché finalmente ha sbattuto il naso sulla dimostrazione reale del fatto che la gente di buon senso e con problemi concreti mi evita come il diavolo l'acqua santa. Štil ha solo una parte minima in tutta la faccenda. Il discorso tocca poi la NBG. E anche la discussione del tutto inaspettatamente svolta in una direzione che non mi piace affatto. Si capisce che me lo potevo aspettare, *questo*. Anzi, me lo *aspettavo*, solo che non sono riuscito al momento giusto a girare il discorso su qualche altro argomento. Stojan me lo aveva detto già l'altra volta e me lo ha ripetuto, che è evidente e va da sé, rinnovare la casa per due soldi è meglio che rinnovarla pagando. E io lui lo capisco. Ecco, però, se pensa che io abbia bisogno di questo conforto per mettermi in pace la coscienza, allora non dovrebbe sforzarsi troppo. Ma è chiaro, d'altro canto: in gioventù non era abituato a aver soldi in tasca, lui. Io sì, invece. Allora e oggi. E adesso eccolo qui che fa del suo meglio per farmi rendere conto di quanto io sia fortunato. Invece no, non sono soddisfatto; posso permettermi di far le cose per bene, secondo le regole, io.

– Il danaro non è tutto, però – osservo. Sono un po' alticcio, questi slammer fanno effetto come ai vecchi tempi.

– Come non è tutto? – se la ride Stojan con un ghigno fino alle orecchie – E che ci stai a fare tu con gli avvocati, allora? Un'animella smarrita?

– Sticazzi, ma sono un punk, io. Se c'è uno che l'ha sempre saputo, quello sei tu.

Forse gli sto leccando un po' troppo il culo. Devo essere alla canna del gas per far questo tipo di riferimento; non è passato poi tanto tempo da quando ero

io che cercavo di levargli di testa questa convinzione sbagliata. Forse mi si sta rammollendo il cervello.

– Vecchio mio, non basta questo per farti diventare un punk – puntualizza Stojan – Non lo vedi da te? Guarda, Johnny Rotten è un punk. Lui non ruglia come fai tu: lui vive a Santa Monica.

– Lascialo perdere quel coglione – mi impunto – Un tipo che oggi fa la pubblicità del burro inglese per il mercato americano.

– Proprio quello che sto cercando di dirti. Come fai a dire di essere un punk? Se non t'importa nemmeno dei soldi?

– Ma se l'hai dichiarato tu per primo che sono un punk – ripeto e di nuovo faccio segno per un altro giro, anche se mi sembra che sarebbe quasi quasi il caso di cambiar canale e prendere qualcos'altro, magari un gin tonic, però in questo momento mi sembra troppo complicato. È più semplice fare un cenno. Stojan mi guarda allocchito, per un po' non dice nulla.

– Vecchio mio, vuoi che ti riveli un segreto? – borbotta.

– Che non sei un punk l'ho sempre saputo. Già a scuola, accidenti a te, eri uno svalvolato. In realtà, il mio primo impulso là a Bičevje, fu di picchiarti. Solo che noi due in tutta quella scuola eravamo gli unici, così non normati. Se ti avessi picchiato, sarebbe stata davvero una minchiata da quattro soldi. Che vuoi che sia dare due legnate a una mezza tacca qualsiasi? Mentre *difenderti*, quella sì che era una sfida. Insomma, per un po' di tempo fu un dilemma.

– Vedi, non lo sapevo – commento io senza particolare entusiasmo.

– Però poi alla fine mi hai fatto l'impressione di uno simpatico, in qualche modo. Eri compagno di scuola di Agnes. Madoscia che strafiga. Sarà stato per quello, forse. Forse è lei che ti ha salvato il culo, e non ti ho menato. Mi sarai sembrato interessante per via di lei. Svalvolato, sì, ma di un genere interessante. Soltanto in seguito, quando abbiamo cominciato a parlarci un po' di più, ho visto che eri a posto, che sai essere un piscello a modo. Solo un pochino strano. Lei se n'era accorta già da prima.

– Eh, sticazzi – esclamo io, quando il ragazzo ci depone davanti freschi freschi due bicchieri con i tovagliolini. – Lei ha subito sgamato che c'era del potenziale. Alla salute.

Battiamo di nuovo ognuno il proprio, li svuotiamo rapidamente e poi giù un botto sul tavolo. Era da tanto che volevo fare una cosa del genere, solo che stanare Stojan di questi tempi... Si tiene alla larga dall'alcool, all'epoca gli piaceva un po' troppo. E quando alza il gomito, diventa anche antipatico. Ieri, con quella sua tipa mono-gamba, che cosa avrà bevuto? Red Bull? Va detto che ogni tanto bisogna anche farlo. Domani, poi, è domenica, dopo tutto. E Agnes a casa, con Naomi, un vero piccolo miracolo, per una volta. Io, poi, erano scesi che non uscivo di sera. Naturalmente loro due prima sono andate da

qualche parte, a un qualche spettacolo di marionette, e ora probabilmente la sta mettendo a letto.

– Ti ho visto giorni fa in città, con una tipa – mi informa Stojan all'improvviso. Dichiaraione che un po' mi disorienta, nelle orecchie mi rimbomba un vuoto istantaneo.

– Dove? – chiedo, cauto. Non ho idea di che cosa stia parlando. Non ho incontrato nessuna donna da nessuna parte, meno che mai in pubblico.

– A Fužine, per caso? – butto là senza riflettere, folgorato da un pensiero.

– Ma quale Fužine? – fa Stojan. – Ho detto: in città. L'ho vista solo da dietro, sembrava proprio un bel tronco.

– Devi avermi sbagliato per un altro.

– Non ho sbagliato per niente, ti ho visto di lato, la piccola era accanto a te. Naomi la riconosco ancora bene. Ero lì per salutarti, poi ho visto che avevi quella donna accanto e che le battevi dei colpetti sulla spalla. Capelli castani. Mi sono detto: che sciuafemmine! E poi così, davanti alla bambina!

A questo punto capisco tutto. Mi viene da ridere.

– Vecchio mio, mi hai visto assieme a mia suocera.

Stojan mi guarda esterrefatto. La tequila ha fatto presa anche su lui, ora si vede bene: è più maldestro del solito nelle reazioni.

– Ti sei mica immaginato che me le vado a cercare in geriatria? – ironizzo io.

– *Quella* era Manja? – esclama Stojan – Capperi, mi prendi in giro. Via, no, non era lei.

– Più o meno due settimane fa... un giovedì? Verso le cinque, vicino a Konzorcij? Aveva portato la bambina a fare shopping a Centromerkur o Galleria Emporium o come cazzo si chiama ora quel posto. Io sono uscito dal lavoro e le ho intercettate.

– Capperi che carrozzeria – fa Stojan con ammirazione.

– Visto? – confermo io – Mia suocera non è robetta da poco. Donne così però tu non te le puoi permettere.

– Non avrei nemmeno i nervi adatti – concorda lui. Poi mi guarda ancora un po'.

– E io che avevo pensato... non mi capire male, perché non è che *davvero* pensassi, non è che vi baciavate o cose del genere, solo che avevate un'aria molto intima, lei poi da dietro con quella carrozzeria, e le calze nere...

– Manja è una che ha classe – annuisco. – La vita da *single* a lei le ha fatto bene.

– E io che pensavo... Capperi, se lui ha tradito una tipa come Agnes, e anche, cazzo... Ti ha salvato dalle botte già per default, fin dall'inizio. E molte altre volte ti ha tirato fuori dai guai.

– Quando? – chiedo, già un po' irritato a questo punto.

– Sì, anche ora per esempio, quando dici che guadagni appena per l'affitto dello studio...

– Ma no, non parlavo in quel senso – nego. – Ho dei risparmi, vecchio mio. Ti ho spiegato che ti voglio pagare tutto. Che cosa ti prende ora?

– Sì, così, in generale... lei per te è un pilastro di stabilità, vecchio mio, ti bada alla casa...

– *Lei* bada alla casa?

La miglior barzelletta *ever*, e questo tipo ora, come se...

– Ma sei matto? – protesto io.

Non so da dove gli piova questa impressione. *Agnes* che bada alla casa?

– Vecchio mio, per tradire, io *la* tradisco – dico – non con Manja, però, cazz.

Stojan ora mi fissa, serio. Io sto zitto e non lo so com'è che ho detto quello che ho detto. Forse perché qualche giorno fa, al Sombrero, ho confidato a Agnes per la prima volta un qualcosa di serio. Allora per la prima volta ho avuto la sensazione... come se stessi commettendo un tradimento, che quello davvero significasse tradire, che quello non avrei dovuto dirlo. Oppure, forse, solo a causa della complicità *virile*, per mostragli che non sono ancora da buttar via, e nemmeno lui. Perché lui ancora ci prova a rimorchiare donne nei locali, addirittura bellezze stravaganti con una gamba artificiale. Forse perché mi ha appena espresso questa sua idea cretina, che Agnes bada alla casa. Ma perché ho *dovuto* proprio dirglielo? Non lo so se è una stata una cosa sensata. La prossima volta che cosa gli dirò? Di Karinger e di Cipro?

– È una di Fužine, allora? – chiede lui alla fine.

– La conosci – dico io – Agnes Lupša. Una compagna di scuola delle medie. Un paio di volte l'ho portata alla discoteca FV.

– Quella burina? – dice Stojan – La bionda?

– Quella.

Torna a casa

(ESTRATTO)

Translated by Sabina Tržan
Contact: sabinat@libero.it

Non sapevo che a Lubiana ci fossero ancora posti dove fanno i tequila slammer, che questa roba esiste ancora –non esco da troppo tempo. E qui al Museo li sanno anche fare: con lo spumante, come una volta. Persino Agnes allora era una vera maestra. E poteva berne parecchi. Buttiamo giù ognuno il suo, con la testa molto inclinata all'indietro, e poi rimettiamo con forza i bicchieri vuoti sul tavolo. Così si faceva una volta: per far sentire due colpi.

– Ho conosciuto una tipa davvero interessante – dice Stojan prendendo fiato.

– Ehi – dico. – Bravo. E dove?

– In un locale, ci sono stato ieri... Un personaggio incredibile. La notavano tutti.

– Un personaggio di quel genere?

– Non come pensi tu. La tipa ballava in mezzo al locale in minigonna, con una gamba finta. Più o meno da mezza coscia ingiù. Ballava come una tigre.

– Con una gamba finta – mi dico e cerco di immaginarmi la scena. – Ma una di quelle che si notano?

– Non poteva notarsi di più. Non di quelle gambe fintate realistiche. Al posto della tibia aveva una specie di molla, una curva. E ballava come se niente al mondo le importasse.

– Interessante – dico.

– La cosa positiva quando uno è senza una gamba è che hai subito un tema per rompere il ghiaccio.

– Ma lo dici sul serio? – dico.

– Madonna, sei palloso. E perché no? Se la gamba non c'è perché far finta

che ci sia? Vai lì e dici: ehi, che forte, mi piace un monte che non hai paura di ballare così, in minigonna. E che ti è successo alla gamba?

– E che cosa le è successo alla gamba?

– Eh, un incidente stradale... quando aveva quindici anni. Mi ha spiegato tutto, abbiamo chiacchierato tutta la sera. Per anni e anni era piena di complessi, si nascondeva, teneva nascosta la gamba, cercava le forme più sexy possibile... Le capitava di conoscere un tipo e lui non doveva venire a sapere che lei aveva la gamba finta... Uno è scappato di corsa quando se l'è tolta per la prima volta. Poi si è detta, fanculo tutto quanto, se n'è ordinata una così che da cento metri si vede qual è la situazione, e ha cominciato a portare le gonne. E poi è proprio bona. Ha quarantadue anni, fa la redattrice di una casa editrice specializzata.

– E allora, esci con lei, o che?

– Domani ci vediamo di nuovo – dice. – Si vedrà.

– Auguri – dico e faccio cenno per un altro giro.

Poi chiacchieriamo di cose varie. Non sono molto diplomatico e gli spiego il contenuto di alcuni miei fascicoli. Stojan ride come un pazzo quando ha di fronte a sé una dimostrazione reale del fatto che la gente sana di mente e con problemi veri mi evita come il diavolo l'acqua santa. Štih è qui solo una delle dimostrazioni di tutto questo. Poi cominciamo a parlare di NBG. E qui il nostro discorso prende una direzione che non mi piace. Questo lo dovevo sapere. Questo *lo* sapevo solo che non ce l'ho fatta a cambiare discorso in tempo. Stojan mi aveva già parlato l'altra volta chiarissimamente di come la ristrutturazione della casa a gratis sia meglio della ristrutturazione a pagamento. E lo posso capire. Comunque, se per caso pensa che io abbia bisogno di questo per quietare la mia cattiva coscienza, è fatica sprecata. Ma lo capisco. Lui da giovane non era abituato ad avere soldi. Io invece sì. Sia allora che adesso. E adesso cerca di convincermi di quanto sono fortunato. Ma io non mi sento fortunato; io posso permettermi di voler avere giustizia.

– Ma i soldi non sono tutto – dico. È vero, sono già un po' brillo, questi slammer ancora funzionano come ai vecchi tempi.

– Come che non sono tutto? – Stojan ride fino alle orecchie. – E tu che ci fai tra gli avvocati? L'anima persa?

– Sì, cazzo ci vuoi fare, sono un punk. E tu, chi sennò, questo lo sai da sempre.

A questo punto gli lecco un po' troppo il culo. Devo essere messo parecchio male per tirar fuori questa roba; non molto tempo fa ero io che cercavo di farlo smettere di dire così. Ma forse mi si rammollisce il cervello.

– Amico, questo non basta per essere un punk – dice Stojan. – Che cos'è che non ti è chiaro? Guarda: Johnny Rotten è un punk. Lui non si lamenta come ti lamenti tu: lui vive a Santa Monica.

– Lascia perdere questi coglioni – dico. – Lui ora fa pubblicità di burro inglese per il mercato americano.

– Ecco quello che ti voglio dire. Come puoi dire di essere un punk? Se nemmeno ti piacciono i soldi?

– Se l'hai detto tu per primo, che lo sono – ripeto e di nuovo faccio un cenno per un altro giro, anche se ho l'impressione che sia giunto il momento di passare a qualcos'altro, tipo gin tonic, ma in questo momento mi sembra come troppo complicato. Questa cosa con i cenni è più semplice. Stojan mi guarda e basta.

– Frate', vuoi che ti dica un segreto? – dice. – Ma certo che io l'ho sempre saputo che non eri un punk. Già alle elementari, cazzo, eri un tipo strano. In fondo il mio primo impulso, laggiù, a Bičevje, era di picchiarti. Solo che io e te eravamo i più strani di tutta la scuola. E se ti picchiassi sarebbe davvero troppo banale. Che mi rappresenta, conciare per le feste un pidocchietto come te. Pero *difenderti*, quello sì che era una vera sfida. In fondo, per un po' ho avuto questo dilemma.

– Ecco, questo non lo sapevo – dico senza molto entusiasmo.

– Solo che alla fine mi sei diventato in qualche modo simpatico. Andavi a scuola con Agnes. Cazzo che gnocca... Forse per questo. Forse ti ha salvato lei dalle mie botte. Mi sembravi interessante perché c'era lei. Uno strano, ma di quelli interessanti. Solo dopo, quando abbiamo iniziato a parlarci un po' di più, ho visto che in fondo eri bravo, che potevi essere un tipo in gamba. Solo un po' strano. E lei l'ha capito ancora prima.

– Eh, cazzo ci vuoi fare – dico mentre il cameriere ci porta altri due bicchieri e due tovaglioli. – Lei ha subito riconosciuto il materiale ad alto potenziale. Salute.

Prendiamo ognuno il suo e li buttiamo giù velocemente. Li rimettiamo con forza sul tavolo. Da parecchio avevo voglia di una cosa così solo che in questi tempi è un'impresa far uscire Stojan... Cerca di stare un po' alla larga dall'alcol perché tempo addietro gli piaceva troppo. E può essere anche un po' noioso quando beve troppo. Che cosa ha bevuto ieri con quella sua ganza con una gamba sola? Redbull? Comunque ogni tanto bisogna pur farlo. Domani è domenica, alla fin fine. E Agnes per una volta sta a casa con Naomi, un vero miracolo. Io da secoli non uscivo la sera. Certo che prima sono uscite, sono andate in un teatro delle marionette, in questo momento credo però che la stia già mettendo a letto.

– L'altro giorno ti ho visto in città con una tipa – dice Stojan all'improvviso. Quest'affermazione mi scombussola un po', un vuoto immediato mi inonda le orecchie.

– Dove? – chiedo con cautela. Non ho idea di che cosa parli. Non mi vedeva con nessuna donna, figuriamoci in luoghi pubblici. – Alle Fužine? – mi scappa da dire, perché ho come un presentimento.

– Ma quali Fužine – dice Stojan. – Ho detto in città. L'ho vista solo da dietro, ma sembrava una vera gnocca.

– Mi sa che mi hai scambiato con qualcuno.

– Non ti ho scambiato, a te ti ho visto di lato, c'era anche la bambina. Naomi la riconoscerò ancora. Volevo salutare e poi ho visto che c'era anche quella donna e che tu la tocchicchiavi. Capelli castani scuri. Mi sono detto: che marpione. E così, di fronte alla bambina!

Adesso mi viene in mente. Mi viene subito da ridere.

– Frate', mi hai visto con mia suocera.

Stojan sbarra gli occhi. Adesso si vede che anche a lui la tequila comincia a fare qualche effetto: le sue reazioni sono più goffe del solito.

– Non hai mica pensato che vado a beccarle in geriatria? – dico.

– Quella era Manja? – dice Stojan. – Cazzo, mi prendi in giro. Dai, non era lei.

– Tipo due settimane fa... giovedì? Intorno alle cinque, vicino alla libreria Konzorcij? Ha portato la piccola a fare shopping al Centromerkur, o alla Galleria Emporium o come cazzo si chiama ora. Io sono uscito dall'ufficio e le ho incrociate.

– Madonna che roba – dice Stojan con ammirazione.

– Vero? – dico. – Mia suocera è davvero notevole. Solo che tu per le tipe così non hai abbastanza soldi.

– E nemmeno i nervi – dice. E continua per un po' a guardarmi. – Ho solo pensato... Ma non mi frantendere perché non lo pensavo *per davvero*, non vi siete mica baciati o che, solo che eravate così in confidenza, lei da dietro, con quel fisico, e con le calze nere...

– Manja è una vera signora – dico. – A lei la vita da single ha fatto un gran bene.

– Ho pensato... Madonna, se lui tradisce una donna come Agnes, allora davvero, testa di cazzo... Lei ti ha già salvato per default dalle botte. E anche dopo ti ha tirato fuori più di una volta.

– Quando? – chiedo, già un po' irritato.

– Ecco, anche ora, quando dici che guadagni solo per l'affitto dell'ufficio...

– Non lo dicevo in quel senso – dico. – Ho dei risparmi, frate'. Te l'ho già detto che voglio pagarti tutto. Che ti prende?

– Sì, pero... Lei è adesso il tuo pilastro della stabilità, provvede per la casa...

– *Lei* che provvede per la casa?

Questa è la più bella barzelletta mai sentita, ma questo qua ora come se...

– Ma sei pazzo? – dico.

Non riesco a capire da dove gli viene una simile percezione. *Agnes* provvede per la casa?

– Frate', io *la* tradisco – dico. – Solo non con Manja, che cazzo.

Stojan ora mi fissa tutto serio. Io sto zitto e non so da dove mi è uscito quello che ho detto. Forse per quella cosa, l'ultima volta, quando ad Agnes al Sombrero per la prima volta ho confidato una cosa seria. Perché allora ho sentito per la prima volta – come se tradissi, che forse davvero tradisco, che quella cosa non avrei dovuto dirla. Forse solo per quel *bonding* maschile – per fargli vedere che ancora non sono da buttar via, come nemmeno lui. Perché continua a imboccare le donne nei locali, e persino delle bellezze stravaganti con gambe finite. Forse perché gli è appena uscita quell'affermazione cretina che Agnes provvede per la casa. Tuttavia non so perché mai l'ho *dovuto* fare, se è stata una cosa saggia. Quale sarà la prossima cosa che gli dirò? Di Karinger e Cipro?

– Allora con qualcuna delle Fužine – dice alla fine.

– La conosci – dico. – Agnes Lupša. Compagna delle superiori. Un paio di volte l'ho portata al FV club.

– Quella sfigata? – dice Stojan. – Bionda?

– Quella.

Tik pareik namo

(IŠTRAUKA)

Translated by Laima Masytė
Contact: masytel@yahoo.com

Nežinojau, kad Liublianoj dar yra vietų, kur daro *tequila slammer* kokteilį, kad jis apskritai dar egzistuoja – senokai nebuvau užsukęs į barą. O čia, „Muziejuje“, ši gérimél̄ maišo net labai puikū: su šampanu, kaip senais gerais laikais. Anuomet ir Agnésė buvo tikra meistrė. Įkaldavo kaip reikiant. Kiekvienas apverčia me savo taurę, smarkiai atlošiame galvas, paskui teškiame stiklus ant stalo. Būtent šitaip anksčiau darydavom: kad du kartus dunkstelėtų.

– Susipažinau su viena žiauriai įdomia moterimi, – taria Stojanas gaudydamas kvapą.

– Oho, – sakau. – Bravo. Kur?

– Vienam klube, vakar buvau... afigiena asmenybė. Visi iškart ją pastebėjo.

– A, tokia, ane?

– Ne, ne tokia, kaip pamanei. Šoko pačiam baro vidury su miniaku ir su dirbtine koja. Maždaug nuo šlaunies jos koja dirbtinė. Bet šoko tai kaip pantera.

– Su dirbtine koja, – tariu ir méginiu įsivaizduoti tą reginį. – Rimtas? Aiškiai buvo matyti?

– Aiškiau negali būti. Tai buvo ne tikroviška dirbtinė koja. Vietoj blauzdikaulio tokia lingė, toks tipo kabllys. Bet šoko taip, tarsi jai būtų ant visko pasaulio nusispjaut.

– Įdomu, – sakau.

– Kai kas nors neturi kojos, pliusas tas, kad tada ne problema užkalbint – nereik sukt sau galvos, nuo ko pradėti.

– Tu čia rimtai? – sakau.

– Ai, neprisimesk moliu. Ko čia stebiesi? Jei kojos nér, tai kam apsimetinėt,

kad ji yra? Prieini ir rėži: klausyk, tu man žiauriai patinki, nes turi drąsos prie visų šokti su miniaku. O kas tau su ta koja atsitiko?

– Ir kas gi jai su ta koja atsitiko?

– A, avarija... tada jai buvo penkiolika. Ji man viską papasakojo, visą vakarą prabazarinom. Daug metų kompleksavo, slėpėsi, maskavo tą koją, ieškojo tokį tipo seksi protezų formą... Jai n kartą yra tekę susipažint su bičais, bet niekad neišsiduodavo, kad turi protezą... O vienas tipas tai déjo į kojas, kai pirmą kartą su juo sugulė. Tai paskui nusprendė – velnipopis, ir užsisakė tokį protezą, kad visi už kilometro pastebėtų, ir pradėjo dėvėti sijonus. Bet eina sau, ji – totalliai faina pana. Jai kem du, dirba kažkokioje techninių leidinių leidykloje.

– Tai ką, susitikinėjat dabar tipo, ar kaip? – smalsauju.

– Ryt vėl susitinkam, – sako Stojanas. – Žiūrėsim.

– Sveikinu, – sakau ir pamoku barmenui, kad atneštų dar po taurę.

Paskui plepam apie visokius niekus. Pasielgiu kiek netaktiškai ir atskleidžiu įvairių savo darbo dokumentų turinį. Galiausiai supratęs, kad sveiko proto ir realių problemų turintys vyrukai pradeda manęs vengti kaip velnias kryžiaus, o mano advokatų kontora – tik šio faktu iliustracija, Stojanas pradeda žvengt. Paskui kalba nukrypsta prie „NB statybos“. Visai netikėtai pokalbis nuvingiuoja nepageidautina linkme. Žinoma, galėjau tai nujausti. Ir *nujaučiau*, bet kažkaip laiku nenukreipiau kalbos kitur. Aną kartą, kaip, beje, ir dabar, Stojanas kaip visiškai suprantamą dalyką man aiškino, kad daryti namo remontą ant šaros geriau nei už šaibas. Ir aš jį suprantu. Tiksliau, jei jis kartais mano, jog man to reikia, kad nuramintų mano sąžinę, tai tuščiai varginasi. Bet aš suprantu: jaunystėje jis buvo nepratęs prie pinigų. O aš – priešingai. Ir tada, ir dabar. Ir jis dar mane įtikinėja, koks esu laimingas. O aš nė velnio nesu laimingas; paprasčiausiai galiu sau leisti mėgti teisybę, ir tiek.

– Tik, žinai, babkės dar ne viskas, – sakau. Tikrai jau gerokaiapsinešiau, šiti tie kokteiliai, pasirodo, kala kaip ir anais laikais.

– Kaip tai, ne viskas? – šiepiasi Stojanas, iki pat ausų. – Tai kaip tada tarp tų advokatų atsidūrei? Pasiklydusi dūselė, ane?

– Jo, ble, aš gi – pankas. Jei kas apie tai ir žinojo, tai tikrai tu.

Gal čia ir per daug jam šiknon lendum. Turbūt jau tikrai ne kas, jei jų tai apeiliuoju; o juk dar visai neseniai pats mėginau jį nuo to atpratint. Bet gal dabar man jau skysta smegenys.

– Bičė, ne tuo pasireiškia tavo pankišumas, – dėsto Stojanas. – Ar tau neaišku? Žék: pankas yra Džonis Rotenas. Jis neverkšlena kaip tu: jis gyvena Santa Monikoje.

– Palik tu tuos šiknius, – užsiplieskiu. – Jis dabar kuria anglisko sviesto reklamą, skirtą amerikiečių rinkai.

– Va va, tai ir noriu pasakyti. Ką čia skiedi, kad esi pankas? Jei net šaibų nemégsti.

– Taigi tu pirmas pasakei, kad aš – pankas, – pakartoju ir vėl pamoju barmenui, kad atneštų du kokteilius, nors man jau ima atrodyti, kad pats laikas persijungt, gal paimt kokį džintoniką, bet šią akimirką man tai atrodo velniškai komplikuotas dalykas. Mostelėti daug paprasčiau. Stojanas toliau spokso į mane.

– Seni, pasakyti tau vieną paslaptį? – prataria. – Aiškus reikalas, kad visada žinojau, kad tu ne pankas. Jau tada, šulioj, ble, buvai keistuolis. Iš esmės, ten, Bičevjėj, pirmiausia užsimaniau tave sudubasint. Visoj šulioj tik mes su tavim ir buvom tikri keistuolai. Ir jei būčiau tave suvaręs, tai būtų buvęs žiauriai nuobodus bajoris. Didelio čia daikto, prilupti kažkokį šašą. O va *užtarti* tave, čia tai buvo iššūkis. Vienžo, kurį laiką tai buvo tikra dilema.

– Matai, šito tai nežinojau, – tariu ne itin susižavėjės.

– Bet paskui pasidarei man visai simpatiškas. Drauge su Agnese šulion vaikščiojot. P**déc, kokia ji buvo pana... Gal todėl tave ir pamėgau. Galbūt kaip tik ji ir išgelbėjo tau subinę. Dėl jos man atrodei įdomus. Keistuolis, bet tokios įdomios rūšies. Tik vėliau, kai pradėjom bendrauti, pamačiau, kad iš esmės esi norma bachūras, fainas žmogėnas. Tik keistokas. O ji jau anksčiau tai buvo supratusi.

– Šiaip joa, – tariu, ant mūsų stalo barmenas pastato dvi taures ir servetėlių. – Ji tai iškart suuodė, kad medžiaga perspektivyi. Į sveikatą!

Stveriam taures ir mikliai susiverčiam į gerkles. Paskui skambiai trenkiame į stalą. Jau senokai ilgėjausi panašaus žygio, bet šiaisiai laikais išviliot Stojaną į barą... Jis privengia jų, svaigalų, nes savo laiku nemažai vartojo. Be to, daugiau užsipylyęs, pašėlsta. O ką jis gérė vakar, su ta savo vienakoje kiaune? Redbullą? Bet retkarčiais tai tikrai reikia įkalti. Juk rytoj sekmadienis. Ir Agnés pagaliau namie su Naome, tikras mažas stebuklas. Jau visą amžinybę vakare nebuvau išėjęs į miestą. Žinoma, namie jos nesėdėjo, apsilankė kokiam lėlių teatre, o dabar greičiausiai jau migdo mažę.

– Paskutinį kartą mačiau tave mieste su viena moterim, – netikėtai užveda Stojanas. Šis pareiškimas mane sutrikdo, net ausyse suspengia.

– Kur? – paklausiu apdairiai. Nesumetu, kur jis lenkia. Nė su viena moterim viešai nesusitikinėjau. – Fužinose? – lepteliu, staiga man dingtelėjo viena minčtis.

– Kokiose Fužinose? – pastato akis Stojanas. – Sakau – mieste. Mačiau ją iš nugaros, bet atrodė tai liuks.

– Tu supainiojai.

– Nesupainiojau, tave mačiau iš šono, o ir tavo mažė buvo. Naomę dar atpažįstu. Jau norėjau prieit pasisveikint, bet pamačiau, kad ta moteris šalia ir kad

tu ją plekšnoji. Rudaplaukė tokia. Sakau sau: kadrina. Ir dar kaip: prie mažės akių!

Dabar man dašuto. Pradedu dusti iš juoko.

– Seni, tai tu mane su uošviene matei!

Stojanui stalčius atsidaro. Aiškiai matyti, kad tekila kalė į smegenis ir jam: reaguoja lėčiau nei paprastai.

– Ką, gal pamanei, kad pasinešiau ant bobučių? – klausiu.

– *Tai* buvo Manja? – išlemena Stojanas. – Eik sau, neskiesk. Nu geras, tikrai buvo ji?

– Maždaug prieš dvi savaites... ketvirtadienį? Apie penkias, netoli „Konzorcijaus“? Ji vedesi mažę apsipirkit į „Centromerkurą“ ar į „Emporiumo Galeriją“, ar kaip ten tas niekalas vadinas... O aš variau iš kontoros ir susitikau jas.

– Nu, bet jos ir figūrytė, – taria Stojanas susižavėjės.

– Ane? – sakau. – Mano uošvienė tau ne kokia ten. Bet tokioms tu neturi pinigų.

– Ir nervų, – priduria jis. Paskui vėl įsistebilija į mane. – Tik pamaniau... Tik teisingai suprask, nes *tikrai* to nepamaniau, nesibūčiavot, bet kažkaip jau žiauriai artimi atrodėt, ji iš nugaros tokios figūrytės, dar tos juodos pėdkelnės...

– Manja – aristokratė, – sakau. – Ją teigiamai veikia vienišės gyvenimas.

– Dar pamaniau... Jei jis tokią moterį kaip Agnésė mausto, tai p**déc... Ji gi tave jau pradžioj nuo bizūno išvadavo. O ir vėliau dar šimtą kartų iš mėšlo ištraukė.

– Kada? – klausiu, jau kiek dirgliai.

– Tai kad ir dabar, tarkim, kai sakai, kad uždirbi tik kontoros nuomai...

– Aš ne šitaip sakiau, – atkertu. – Turiu santaupų, bičė. Sakiau gi, kad už viską noriu tau sumokėti. Kas tau yr?

– Aš šiaip, apskritai... Dabar ji tau – stabilumo ašis, seni, rūpinasi namais...

– *Ji* rūpinasi namais?

Nu čia tai totalus bajoris, šitas tipas tai tarsi būtų...

– Gal tu trenktas, ar ką? – suputoju.

Neišivaizduoju, iš kur jis parovė tokį požiūri. Kad Agnésė rūpintusi namais???

– Seni, aš maustau *jq*, – išrežiu. – Tik ne su Manja, aišku?

Stojanas rimtais įspokso į mane. Aš sėdžiu ausis suglaudės ir niekaip neįskertu, iš kur man tos pievos galvoj. Gal po to paskutinio īvykio, kai Agnesei ten, prie „Sombrero“, pirmą kartą patikėjau šį tą rimto? Nes tada iš tikrujų pirmą kartą pajautau, tarsi maustyčiau ją, kad galbūt tikrai ją maustau, kad šito anai neturėčiau sakyti. O gal dėl tos vyriškos bičiulystės – kad Stojanui parodyčiau, jog

dar nesu visai nurašytas, kaip, beje, ir jis. Juk vis dar medžioja panas po barus, ir ne šiaip kokias, o ekstravagantiškas gražuoles su dirbtine koja. O gal dėl to, kad ką tik užmetė tą idiotišką mintį, neva Agnesė rūpinasi namais? Tik nežinau, kodėl *privalėjau* išsiduoti ir ar iš tiesų tai buvo protinga. Ką toliau jam vyniosiu? Apie Karingerį ir Kiprą?

- O tai kokia ten tada iš Fužinų? – galiausiai žiopteli Stojanas.
- Taigi tu ją pažisti, – atsakau. – Agnesė Liupša. Klasiokė. Buvau ją porą kartų atsivedęs į „FV“ klubą.
- Ana kaimietė? – apšala Stojanas. – Blondinė?
- Ta pati.

Hai, vino acasă!

(FRAGMENT)

Translated by Alina Irimia
Contact: alina.irimia@gmail.com

Nu știam dacă se mai fac pe undeva prin Ljubljana cocktail-uri Tequilla Slammer, dacă încă mai există – nu am mai ieșit de mult timp în oraș. Iar aici la Muzeu le fac foarte bune: cu şampanie, aşa cum se făceau pe timpuri. Chiar Agnes era pe atunci o adevărată expertă. Ducea chiar multe. Își dădea fiecare paharul pe gât, înclinând capul ferm pe spate, apoi trânteam paharele goale înapoi pe masă. Aşa făceam atunci: le loveam de masă de două ori.

- Am cunoscut o tipă super interesantă, spune Stojan și oftează.
- Oho, spun eu. – Bravo. Unde ai cunoscut-o?
- Într-un club în care am fost ieri ... o tipă mortală. Au luat-o cu toții imediat în vizor.
- Aha, o aşa tipă?
- Nu aşa cum îți imaginezi tu. Tipă dansa în fustă mini în mijlocul clubului, având o proteză la un picior. De undeva de la mijlocul coapsei în jos. Dar dansa ca o nebună.
- Cu proteză, spun eu și încerc să-mi imaginez scena. – Dar era aşa de evident?
- Nu putea fi mai evident. Nu era acel tip de proteză realistică. În loc de tibie avea un fel de arc, ca o tildă. Și dansa în aşa fel de parcă nu-i păsa deloc de ce e din jurul ei.
- Interesant, spun.
- Partea bună când cineva nu are un picior este că ai întotdeauna un subiect ca să spargi gheață.
- Ești sigur? spun.
- Ei, hai, ești tâmpit. Și de ce nu? Dacă nu are un picior, nu are nici un sens

să ne prefacem ca și cum l-ar avea. Mergi și îi spui: hei, super, îmi place foarte mult că ai curajul să dansezi aşa în fustă mini. Dar ce ți s-a întâmplat la picior?

– Și ce i s-a întâmplat la picior?

– Păi, accident rutier ... când avea cincisprezece ani. Mi-a dat toate detaliile, am vorbit toată seara. Ani de-a rândul a fost complexată, se ascundea, își ascundea piciorul, se străduia să găsească poziții căt mai sexy ... I s-a întâmplat să cunoască un tip care nu avea voie să vadă că are un aşa ... Unul a luat-o la fugă când ea și-a dat prima dată piciorul jos. Apoi și-a spus, la dracu cu toți și și-a propus să se vadă de la o sută de metri, aşa cum s-a întâmplat și acum și a început să poarte fuste. E o tipă super tare. Are patruzeci și doi de ani, este editor la o editură tehnică.

– Și acum ce faceți, vă mai întâlniți? întreb.

– Măine ne vedem din nou. – Vom vedea.

– Felicitări, spun eu și ridic mâna să cer încă un rând.

Apoi am mai sporovăit diverse. Sunt puțin lipsit de tact și îi explic conținutul diferitelor mele dosare. Stojan râde zgromotos când vede în cele din urmă demonstrația reală a faptului că oamenii care sunt întregi la minte și au probleme reale mă evită aşa cum fuge dracul de tămâie. Știu este doar o parte din această demonstrație. Apoi vine vorba de NBG. Și dezbaterea pe această temă o ia în mod pur și simplu surprinzător într-o direcție care nu-mi place. Aș fi putut bineînțeles să-mi dau seama de acest lucru. Eu *știam* acest lucru, doar că nu am îndreptat dezbaterea la momentul potrivit către orice altceva. Stojan mi-a spus deja foarte clar ultima dată și acum la fel, că renovarea casei gratis este mai bună decât renovarea casei pe bani. Și îl pot înțelege. Adică, dacă se gândește probabil la faptul că am nevoie de asta să-mi liniștească conștiința vinovată, atunci nu ar trebui să se deranjeze. Dar îl înțeleg: când era Tânăr, nu era obișnuit să aibă bani. Dar eu eram. Și atunci și acum. Și acum mă convinge de căt de norocos sunt. Dar eu nu sunt norocos; îmi pot permite să vreau să am dreptate.

– Banii nu înseamnă totul, spun. Eu chiar sunt deja puțin luat, cocktail-uri le astea Slammer încă își fac efectul ca în timpurile de altă dată.

– Cum nu înseamnă totul? rânește Stojan cu gura până la urechi. – Cum te ai simțit printre avocați? Ca un suflet rătăcit?

– Da, futu-i, sunt un punker. Dacă cineva știa asta, atunci tu erai acea persoană.

Cred că deja îl perii puțin prea mult. Trebuie să fie ceva cu adevărat grav ca să fac referire la acest lucru; nu e mult de când am încercat eu personal să-l dezvăluț de această greșeală. Dar poate că m-am tâmpit eu acum.

– Amice, prin asta nu ești punker, spune Stojan. – Ce nu ți-e clar? Uite, punker este Johnny Rotten. El nu se plângе ca tine, el trăiește în Santa Monica.

– Lasă-mă cu cretinul să, spun. – Acum face reclame la unt englezesc pentru piața americană.

– Păi chiar asta vreau să spun. Cum să zici că ești punker? Dacă nici banii nu-ți plac.

– Păi tu ai spus primul că sunt, repet și cer din nou un rând, deși mi se pare că ar cam fi cazul să trecem la altceva, eventual un gin tonic, dar asta mi se pare oarecum complicat în acest moment. Este mai simplu doar să faci semn. Stojan se uită la mine și atât.

– Amice, vrei să-ți zic un secret? spune. – Bineînțeles că am știut dintotdeauna că nu ești punker. Încă de atunci din generală, pula mea, erau un ciudat. De fapt, primul meu impuls acolo în Bičevje a fost să te bat. Noi doi eram cei mai ciudați din școală. Și dacă te-aș fi bătut, ar fi fost doar o glumă prea ieftină. Ce ar fi însemnat să bat un uscat ca tine? Provocarea era să te *apăr*. În principal, a fost o dilemă care a durat ceva timp.

– Vezi tu, nu am știut asta, spun fără nici un entuziasm deosebit.

– Apoi mi s-a părut, în cele din urmă, că ești oarecum simpatic. Mergeai cu Agnes la școală. Măcicușă, ce bună era ... Deci, poate. Poate că nu te-am bătut pentru că te-a salvat ea. Mi se părea că ești interesant datorită ei. Un ciudat, dar aşa, varianta interesantă. Abia după ce am început să vorbim mai mult am văzut că de fapt ești ok, că poți fi un băiat super fain. Doar puțin ciudat. Ea văzuse dinainte asta.

– Ei, futu-i, spun când chelnerul ne pune în față două pahare noi și servețele. – Ea a recunoscut imediat materialul promițător. Noroc!

Ciocnim și dăm paharele repede pe gât. Trântim paharele zgomotos înapoi pe masă. Mi-a lipsit mult să-l scot pe Stojan în oraș... Încet, încet evită alcoolul pentru că au fost perioade când i-a plăcut prea mult. Poate fi și puțin enervant când bea prea mult. Ce o fi băut aseară cu gagica aia cu un picior? Red Bull? Uneori trebuie să mai facem și din astea. Mâine e duminică, sfârșitul sfârșituriilor. Agnes este în sfârșit acasă cu Naomi, iar asta e o adevărată minune. Eu n-am mai ieșit în oraș seara de o sută de ani. Bineînțeles că mai întâi au ieșit în oraș, la vreun teatru de păpuși, iar acum probabil că o culcă deja.

– Ultima dată te-am văzut în oraș cu o tipă, spune deodată Stojan. *Afirmăția asta mă face să fiu puțin confuz, iar urechile mi se înfundă instantaneu.*

– Unde? Întreb prevăzător. N-am nici o idee despre ce vorbești. Nu m-am întâlnit cu nici o femeie undeva în public. – A, în Fužine? Apoi clipesc pentru că mă orbește ceva.

– Ce Fužine? spune Stojan. – Am spus: în oraș. Am văzut-o doar din spate și arăta super bine.

– Cred că m-ai confundat cu altcineva.

– Nu te-am confundat, pe tine te văzusem deja din lateral, iar cea mică era

lângă tine. Pe Naomi oricum o cunosc. Am vrut să te salut, dar am văzut-o pe tipa de lângă tine și că o băteai pe umăr. Avea părul castaniu închis. Mi-am spus: o aburești. Dar chiar aşa, în fața celei mici!

Acum îmi aduc aminte. Încep să râd.

– Amice, tu m-ai văzut cu soacra.

Stojan privește adânc. Se vede acum că și pe el începe să-l ia Tequila: reacționează mai stângaci decât ar face-o în general.

– Doar nu te-ai gândit că am început să umblu cu geriatrică? spun.

– *Aia* era Manja? Spune Stojan. – Măicuță, îți bați joc de mine. Hai că nu era ea.

– Cândva acum două săptămâni ... intr-o joi? În jur de ora cinci, undeva în apropiere de librăria Konzorcija? O dusese pe cea mică la shopping în Centro-merkur sau Galeria Emporium sau cum naiba îi mai spune acum. Eu tocmai ieșeam de la birou și am dat peste ele.

– Măicuță, ce bunăciune, spune Stojan admirativ.

– Nu-i aşa? Spun. – Soacra mea nu-i de încă de acolo. Doar că tu nu ai bani pentru aşa femei.

– Dar nici nervi nu am, spune. Apoi mă mai privește o clipă. – Mă gândeam doar ... Să nu mă înțelegi greșit, deoarece nu m-am gândit *cu adevărat*, nici nu v-ați sărutat sau ceva de genul asta, doar v-ați purtat oarecum familiar, ea din spate cu corpul pe care îl are, cu colanți negri ...

– Manja e o tipă bine, spun. – I-a prins bine viața singură.

– Mă gândeam ... Mamă, dacă ar însela-o pe o tipă ca Agnes atunci, în pizza mă-sii ... Te-a salvat de la început, înainte să iei bătaie. Apoi te-a scos de mai multe ori din încurcătură.

– Când? spun, deja puțin iritat.

– Păi, chiar și acum de exemplu, când spui că tu câștigi doar pentru chiria biroului ...

– Nu am spus-o în sensul asta, zic eu. – Am economii, amice. Ti-am spus că vreau să-ți plătesc tot. Ce te-a apucat?

– Da, doar pur și simplu ... Ea este acum stâlpul tău de stabilitate, amice, are grija de casă ...

– *Ea* are grija de casă?

E cea mai bună glumă ever, și tipul asta acum, ca și cum ...

– Ești nebun? spun.

Nu mi-e clar de unde are o astfel de percepție. *Agnes* să aibă grija de casă?

– Amice, o înșel, spun. – Doar că nu cu Manja, la naiba.

Stojan se uită acum serios la mine. Eu nu spun nimic și nu știu de unde mi-a venit să spun asta. Poate din cauză că ultima dată i-am mărturisit lui Agnes acolo la Sombrero prima dată ceva serios. Deoarece atunci am simțit pentru prima

dată că înșel, că este posibil să înșel cu adevărat și că nu ar trebui să spun asta. Poate doar din cauza aceluia *bonding* bărbătesc – să-i arăt lui Stojan că încă nu sunt de aruncat la gunoi, aşa cum nici el nu este. Pentru că încă agață femei prin localuri, adică frumuseți extravagante cu picior artificial. Poate pentru că tocmai a făcut afirmația cretină că Agnes are grija de casa mea. Doar că nu știu de ce a *trebuit* să fac asta, dacă a fost tocmai intelligent din partea mea. Care va fi următorul lucru pe care i-l voi spune? De Carringer și Cipru?

- Atunci cu cineva din Fužine? spune în cele din urmă.
- Deci o cunoști, spun. – Agnes Lupša. Colegă de liceu. Am dus-o în căminul studențesc FV de câteva ori.
- Țăranca aia? Spune Stojan. – Blonda?
- Aia.

Вот придешь домой...

(отрывок)

Translated by Zhanna Perkovskaya
Contact: perkovskaja@gmail.com

Надо же, текилу бум в Любляне еще делают, я даже и не думал – давно никуда не выбирался. А здесь, в «Музее», делают и вовсе неплохо: с шампанским, как в старь. Помню, Агнес мешала их мастерски. И одолевала их молодецки. Мы выпивали их, запрокидывая голову, а стаканами с размаху брякали об стол. Раз, потом еще другой.

– А я вот познакомился с крутой дамочкой, – говорит Стоян, переводя дух.

– Ну! – восклицаю. – Во молодец! И где же?

– Да так, был вчера в одном клубе... Видел бы ты ее! Явление! Попробуй не заметить!

– О как! Прям вот явление?

– Да я не про то! Представь: танцпол, она отплясывает себе в самом центре, а вместо ноги у нее протез. Где-то от середины бедра. А танцует между тем самозабвенно.

– На протезе? – переспрашиваю я, силясь представить себе эту сцену. – Вот так, ничего не пряча?

– А как это спрячешь? Не то чтобы это была прямо-таки искусственная нога, просто вместо голени у ней какая-то пружина, спираль. И вот, значит, с такой ногой она танцует, и положить ей на все и вся.

– Интересно, – вставляю я.

– Но самый торч в том, что если у кого нет ноги, то именно с этого и можно завести разговор.

– Что, всамделе? – говорю я.

– Ну, ты пень! А что такого? Ну, нет у человека ноги – чего ему делать

вид, будто она есть? И тут ты подходишь и говоришь: слушай, все просто супер, мне ужасно нравится, что тебе не слабо танцевать в мини-юбке. Ну, а с ногой-то у тебя что?

– Ну, и что же с ногой?

– Да как сказать... авария... Пятнадцать ей было... Она мне многое рассказала, мы проболтали весь вечер. Говорит, долго комплексовала, маскировалась, занавешивала свою ногу, носила такие платьица... зазывные... Бывало, знакомилась с кем-нибудь, но так, чтобы мужик не знал, что у нее протез... Один свалил сразу, как только переспал с ней. И тогда она решила – да пошло оно все... Пусть за сто метров будет видно, как оно есть на самом деле, и надела мини-юбку. Деваха – просто красотка. Двадцать четыре года, работает редактором в издательстве технической литературы.

– Ну и что – вы теперь встречаетесь или как?

– Завтра встретимся. А там – как фиш카 ляжет.

– Ну, поздравляю, – говорю я и жестом заказываю еще выпить.

Потом мы говорим о всякой всячине. Я слегка ерничаю, рассказывая ему о делах, которые веду в последнее время. Стоян хохочет – для него это лишнее доказательство того, что не зря все те, кого одолевают проблемы, но крыша еще не съехала, обходят меня стороной. Тот же самый Штих. Потом речь заходит о компании «NBG». Тут беседа сворачивает на тему, которая мне весьма неприятна. Что и следовало ожидать. Следовало, да только не успел я вовремя перевести разговор. Стоян мне и раньше втолковывал, мол, ремонт особняка задарма – это лучше, чем за бабки. И я его понимаю. То есть, наверное, он думает, что отнекиваюсь я из приличий – а вот и нет. Ясное дело: в юности бабло у него не водилось. А у меня – водилось. И тогда, и сейчас. И теперь он меня убеждает, как мне повезло, – он знает, как для меня лучше. А мне не кажется, что так – лучше; мне бы лучше, чтобы все по справедливости.

– Не в деньгах счастье, – говорю я. А сам чувствую, что мне уже захоронило – эти коктейли оглоушивают, как в старые добрые времена.

– Как это – не в деньгах? – ухмыляется Стоян. – Что ж ты тогда записался в адвокаты-то? Заблудший дух, а?

– Да, черт тебя дери! Уж тебе ль не знать, что я по натуре панкер!

Что-то я залебезил перед ним. А то: припер он меня к стенке – ведь еще совсем недавно я от всего этого отбояривался... Похоже, я уже слегка захмелел.

– Старик, – говорит мне Стоян. – Панк тут ни при чем. Гляди: Джонни Роттен – вот он и есть панкер. И не ноет, как ты, – живет себе в своей Санта-Монике.

– Да ну его, говнюка, – говорю. – Сейчас он снимается в рекламе английского масла для американского рынка.

– Вот и я о том же: панк и ты – что общего? Еще и от денег нос воротишь.

– Сам же назвал меня панкером, – говорю я и даю знак повторить коктейль, хотя лучше бы уже переключиться на что-нибудь типа джинтоника, но в данный момент мне не хочется усложнять. Жест – он прощает, чем слова. Стоянглядит на меня.

– Хочешь, друган, открою тебе секрет? – спрашивает он. – Так вот: я всегда знал, что панкер из тебя хреновый. Ты еще в школе был чудной. Собственно говоря, первый мой позыв там, в Бичево, был – отметить тебя как следует. Ведь более странных пацанов, чем мы с тобой, во всей школе не было. Но если бы я начал тебя гнобить, это слишком пошло смотрелось бы. Подумаешь, отдалать такого рохлю. А вот защищать тебя – это да, это было круто. И все же, бить тебя или не бить – на какое-то время для меня это стало дилеммой.

– Вот уж не знал, – замечаю я без особого восторга.

– А потом ты мне стал даже симпатичен. Ты ходил в школу вместе с Агнес. Эх, и телка ж была! Наверное, она-то и спасла тебя от моих колотушек. Скажи спасибо ей, иначе я к тебе и не подошел бы. Чудак – ну и ладно. И лишь потом, когда мы перекинулись парой слов, я понял, что ты ничего, вполне. Только чуток странноватый. А она все поняла сразу.

– Ну да, – отвечаю, а официант тем временем выставляет перед нами две новых стопки и меняет салфетку. – С ходу распознала перспективный материал. Будь здоров!

Хватаем каждый свою стопку и опрокидываем их, после чего брякаем ими о стол. Давно пора было нажраться, но поди вытяни Стояна из дома... Пьянок он старается избегать – когда-то имел слишком большую тягу к спиртному. А еще, бывает – выпьет лишку, и становится заводной. Что, интересно, он пил вчера, с этой своей одногой пассивой? Ред-бул? Выпить-то иногда не грех. В конце концов, завтра воскресенье. И Агнес, наконец, дома, с Наоми, – ну не чудо ли? А я уже сто лет вечерами никуда не вылезал. Небось, они тем временем успели сходить в кукольный театр, например, и теперь наверняка укладываются баиньки.

– Видел я тебя на днях в городе с какой-то бабой, – вдруг произносит Стоян, и я вдруг чувствую себя так, как если бы меня шарахнули пыльным мешком из-за угла.

– Где? – осторожно интересуюсь я. Интересно, что он вообще видел? На людях я вроде бы ни с кем из женщин не встречался. – В Фужинах? – наконец, выпаливаю я, осененный догадкой.

– В каких еще Фужинах? – говорит Стоян. – Сказано же: в городе! Я видел ее лишь со спины, но понял, что она очень даже!

– Ты меня с кем-то попутал.

– Ничего не попутал, тебя-то я успел разглядеть, да и дочка твоя была рядом. Уж Наоми-то я точняк ни с кем не спутаю. Хотел было поздороваться, но передумал: какая-то баба, ты ее треплешь по плечу... Каштановые волосы... Я еще подумал: надо же, кадрится – и при ребенке!

Вмиг сообразив, в чем дело, я едва не расхохотался.

– Ты, дружище, видел меня с моей тещей!

Стоян выпутился на меня. Теперь уже видно, что текила хорошенько вставила и его: тупит сильнее, чем обычно.

– А ты было подумал, что я еще и геронтофил? – спрашиваю.

– Так это была Маня! Елки-палки, брешешь! Ведь брешешь, а?

– Где-то две недели назад... в четверг? Примерно в пять, возле «Консорциума»? Они, видишь ли, устроили себе шопинг – в этой, как ее, «Галерее Эмпориум»... А я к тому времени закончил работу и пошел их встречать.

– Но фигура у нее – обалдеть! – восхитился Стоян.

– То-то же! – говорю. – Знай мою тещеньку! На таких, как она, у тебя точно никакого бабла не хватит.

– Да и нервов тоже, – отвечает он, продолжая смотреть на меня. – А я знаешь что подумал? Не, не то чтобы я что-нибудь там заподозрил, вы ведь не целовались, ничего такого... Но смотрелись вы, как пара: она, сзади такая фигуристая, в черных лосинах...

– Маня – это тебе не хухры-мухры, – говорю. – Жизнь в постоянном поиске пошла ей на пользу.

– А я уж черт-те что решил... Батюшки, думаю, неужели он изменяет Агнес, разрази его гром! Она ведь тебя из дефолта вытащила. Да и потом не раз спасала.

– Когда это? – спрашиваю, уже с некоторым раздражением.

– Да хоть бы и сейчас – сам ведь говоришь, что твоего заработка хватает разве что на аренду офиса...

– Не передергивай, – говорю. – У меня кое-что отложено, старик. И я уже сказал, что заплачу тебе. Что ты ерепенишься?

– Да я так, вообще... Она ж для тебя теперь – опора, тащит на себе весь дом...

– Это она-то? Тащит на себе дом?

Ну, приехали, не ожидал я от него...

– Вот что, приятель, – говорю. – Я и впрямь ей изменяю. Но уж явно не с Маней, чтоб ты знал.

Стоян воззрился на меня. А я молчу и лишь дивлюсь, как у меня могло такое вырваться. Может быть, это из-за того разговора в «Сомбреро», когда я впервые рассказал Агнес о том, что для меня насущно. И вот тогда-то у меня и возникло ощущение, будто я ее обманываю, а может, и в самом деле обманываю – не надо было ей этого говорить. А может быть, взыграл тот самый мужской кураж – хотелось показать этому Стояну, что и я не промах. А то, ишь, клеит баб по кабакам, да еще таких экстравагантных, как та, на протезе. Или потому, что он мне тут ляпнул, будто Агнес тащит на себе весь дом. Не знаю только, как у меня это вылетело, глупо. Что я ему вывалил в следующий раз? Разболтаю про Карингера и про Кипр?

– Небось, завел себе какую-нибудь с Фужин? – наконец, произнес Стоян.

– Да знаешь ты ее, – говорю. – Агнес Лупша. Одноклассница, в школе вместе учились. Я ее пару раз приводил в наш клуб...

– Эта простушка? – изумился Стоян. – Блондинка?

– Она самая.

Samo dođi kući

(ODLOMAK)

Translated by Jelena Simić
Contact: jelenasimic26@gmail.com

Nisam znao da tekila slamere uopšte još negde prave u Ljubljani, da to još postoji – već predugo ne izlazim. I ovde u Muzeju prave skroz dobre: s šampanjcem, onakve kao nekad. Agnes je još tada bila prava majstorica. Dobro ih je podnosiла, čak sjajno. Izvrne svaku svoju, glavu jako nagnemo nazad, a onda prazne čaše tresnemo nazad na sto. Tako smo to nekad radili: da pukne dva put.

- Upoznaо sam jednu skroz zanimljivу žensku, rečе Stojan i odahne.
- Oho, rekoh. – Bravo. A где?
- Juče, kad sam bio u jednom klubu... Totalna likuša. Svima je upala u oči.
- Aha, takva likuša?
- Ne takva kako ti misliš. Ženska je na sred kluba igrala u miniću, sa veštačkom nogom. Tamo negde od sredine butine pa na dole. A igrala je kao tigrica.
- Sa veštačkom nogom, kažem i pokušavam da zamislim scenu. – I tako, transparentno?
- Transparentnije nije moglo biti. Ne sa tom realističnom veštačkom nogom. Umesto cevanice je imala oprugu i zavoj. A igrala je tako kao da je baš brigaga za ceo svet oko nje.
- Zanimljivo, kažem.
- Dobra stvar kod toga kad nekome fali noge je što uvek imaš temu da probiješ led.
- Nisi valjda ozbiljan?
- Ma daj, blesav si. Zašto da ne? Ako nema noge, nema smisla da se pravimo da je ima. Odeš i kažeš: ej, super, skroz mi se sviđa što se usuđuješ da plešeš tako u miniću. Šta je bilo s tom nogom?

– I šta je bilo s tom nogom?

– Ma, saobraćajna nesreća... kad je imala petnaest godina. Sve mi je objasnila, celu noć smo naklapali... Godinama je bila iskompleksirana, krila se, kriла nogu, tražila tako što više seksualne oblike... Desilo joj se da se upoznala sa nekim tipom, a on nije smeo da zna da ima veštačku... Jedan je uhvatio maglu kad je prvi put skinula. Onda je rekla ma u pizzu materinu sve i naručila takvu, da se sa sto metara vidi o čemu se radi i počela da nosi suknje. Ali matora je totalno lepa. Ima četrdeset i dve, urednica u jednom tehničkom zavodu.

– I šta, je l' se vidate ili?

– Sutra se opet vidimo, kaže. Videćemo.

– Čestitam, kažem i mahнем za novu rundu.

Onda baljezgamo o raznim stvarima. Malo sam netaktičan pa mu objašnjavam sadržaj svojih raznoraznih spisa. Stojan se grohotom smeje kad konačno vidi realnu demonstraciju toga da ljudi koji su pri zdravoj pameti i sa svakodnevnim problemima beže od mene kao đavo od krsta. Štih je ovde samo deo demonstracije toga. Onda nas razgovor odvede do NBG. I tu debata potpuno iznenada ode u pravcu koji se meni ne dopada. To bih naravno mogao da znam. To SAM znao, samo nisam u pravom trenutku preusmerio debatu na nešto drugo. Stojan mi je sasvim razumljivo govorio već onomad, a i sada, da je obnova kuće za džabe bolja nego obnova kuće za novac. I mogu da ga razumem. Mislim, ako možda misli da meni treba da mi umiri nemirnu savest, onda ne treba da se trudi zbog toga. Ali razumem: on u mlađim godinama nije bio naviknut da ima novac. Ja sam bio. I tada i sada. I sada me ubedjuje u to koliko sam srećan. Ali ja nisam srećan. Ja mogu da priuštим sebi da imam pravdu.

– Novac nije sve, kažem. Stvarno sam već malo zakovan, ovi kokteli još uvek deluju kao u stara dobra vremena.

– Ma kako nije sve? iskezio se Stojan od uva do uva. Kako si ti upao među advokate, izgubljena dušo?

– Da, jebi ga, ipak sam panker. Ako je neko znao, onda si ti to uvek znao.

Ovde mu možda malo previše idem uz dlaku. Mora da je već stvarno loše kad se pozivam na to. Nije dugo prošlo otkad sam ja njega pokušao da odučim od te greške. Ali možda sam sada već malo popustljiviji.

– Matori, nisi panker zbog toga, kaže Stojan. Šta ti nije jasno? Gledaj: panker je Džoni Roten. On se ne žali tako kao ti: on živi u Santa Moniki.

– Pusti ti te gluposti, kažem. On danas snima reklame za engleski puter za američko tržište.

– Pa to i hoću da ti kažem. Kako ti možeš da kažeš da si panker? Čak i ne voliš novac.

– Pa ti si to prvi rekao, ponavljam i opet mahнем rukom za još jednu rundu, iako mi se čini da bi već polako bilo vreme da se prešaltam na nešto drugo,

možda na neki džin tonik, ali to mi se u ovom trenutku čini nekako previše komplikovano. Ovo s pokretima je jednostavnije. Stojan me samo gleda.

– Stari moj, a da ti ja otkrijem jednu tajnu? kaže. – Ja sam još u osnovnoj znao da nisi panker. Već tada u osnovnoj si bio pizda, čudak. U stvari je moj prvi nagon bio tamo na Bičevju da te tučem. Ali nas dvojica smo u celoj školi bili najčudniji. I ako bih te pretukao, to bi bila skroz jeftina fora. Šta je to izmisliti jednog tako malog žgoljavca. Ali braniti tebe je bio izazov. Uglavnom, neko vreme je bila dilema.

– Vidiš, to nisam znao, kažem bez posebnog oduševljenja.

– Ali si mi se naposletku činio nekako simpatičan. Išao si u školu s Agnes. Majku mu, bila je strvina... Možda zato. Možda ti je ona sačuvala živu glavu. Činio si mi se zanimljiv zbog nje. Čudak, ali zanimljive sorte. Tek posle kad smo počeli malo više da pričamo, video sam da si u stvari u redu, da umeš da budеш skroz dobar. Samo malo čudan. Ona je to već pre znala.

– E, jebi ga, kažem, kad kelner pred nas postavi nove dve čašice i salvete. Ona je odmah prepoznala perspektivan materijal. Živelj.

Kucnemo se pa ih brzo zveknemo. Glasno ih odložimo nazad na sto. Ovako nešto mi je već dugo pasovalo, ali naći se s Stojanom u ovo vreme napolju... Malo ga izbegava, alkohol, jer ga je svojevremeno previše pio. A ume da bude i malo odvratan kad ga previše popije. Šta je pio juče, sa tom svojom jednonožnom ribom? Red bul? Ali povremeno i to treba. Pa sutra je nedelja, na kraju krajeva. I Agnes je jednom kod kuće sa Naomi, pravo malo čudo. Ja već sto godina nisam bio uveče napolju. Naravno da su prvo isle napolje, u neko lutarsko pozorište, a sad ju je verovatno svejedno već stavila na spavanje.

– Skoro sam te video u gradu sa jednom matorom, kaže Stojan iznenada. Ova izjava me malo zbuni, a uši mi ispuni trenutna praznina.

– Gde? kažem oprezno. Nemam pojma o čemu priča. Ni sa jednom ženom se nisam sretao u javnosti. Je l' u Fužinama? lupim, jer me nešto obuze.

– U kakvim Fužinama? kaže Stojan. – Rekao sam: u gradu. Samo otpozadi sam je video, izgledala je kao teška raga.

– Sigurno si me pomešao sa nekim.

– Nisam te pomešao, tebe sam video i iz profila, a ona je bila pored. Naomi bih svakako prepoznao. Hteo sam da te pozdravim, ali sam video da je ta ženska pored i da je ti nešto tapšeš. Tamnosmeđa kosa. Rekao sam sebi: švaler! I to pred malom.

Sad mi je sinulo. Počeo je da me obuzima smeh.

– Matori, ti si mene sa mojom taštom video.

Stojan začuđeno pogleda. Sad se vidi da i njega već malo hvata tekila. Reaguje nespretnije nego što bi inače.

– Nisi valjda mislio da sam počeo da padam na matorke? rekoh.

– Ono je bila Manja? kaže Stojan. – Majku mu, ti me zajebavaš. Daj, nije bila.

– A tamo, pre dve nedelje... u četvrtak? Oko pet, tamo blizu Konzorcija? Tad je išla u šoping u Centromerkur, ili Galeriju Emporium, ili kako se sad zove to sranje. Ja sam se vraćao iz kancelarije, pa sam je sreо.

– Au, zgodna, kaže Stojan začuđeno.

– Je l' da? kažem. –Moja tašta nije naivna. Samo, za takve ti nemaš novca.

– A ni živce, reče. A onda još malo gleda.

– Samo sam mislio... Ali nemoj pogrešno da shvatiš, jer nisam *stvarno* mislio, niste se ni poljubili niti bilo šta, ali ste bili nekako ludo srdačni, ona otpozadi sa takvom figurom, pa crne najlonke...

– Manja je dama, kažem. – Njoj je prijaо samački život.

– Mislio sam ... Majku mu, ako bi on varao ženu kao što je Agnes, pa stvarno, pizda mu materina... Ona je tebe već u početku spasila batina. A i posle te je više puta izvukla...

– Kada? rekoh, sada već malo i iziritiran.

– Pa, recimo sad kad kažeš da zaradiš taman za najam kancelarije...

– Nisam govorio na takav način, kažem. – Imam ušteđevinu, matori. Rekao sam ti da hoću sve da ti platim. Šta ti je sad?

– Da, samo što... Ona ti je sada noseći stub, matori, snabdeva kuću...

– *Ona* snabdeva kuću?

To je najbolji štos ikada, pa ovaj sad kao da...

– Jesi ti lud? rekoh.

Nije mi jasno otkud njemu takva percepcija. Agnes da snabdeva kuću?

– E moj ti, ja je varam. Samo ne sa Manjom, majku ti.

Stojan se sad stvarno zabezeknuo. Ja sam tih i ne znam šta mi bi da to kažem. Možda zbog onog nedavno, kad sam Agnes tamo u Sombreru prvi put ozbiljno shvatio. Jer sam tada prvi put stvarno osetio – da varam, da možda stvarno varam, da to ne bih smeо da kažem. Možda samo zbog tog muškog ortakluka – da mu pokažem da još nisam za bacanje, baš kao i on. Zato što još uvek muva ribe po lokalima i to čak ekstravagantne lepotice sa veštačkom nogom. Možda zato što mi je upravo izjavio tu kretensku tvrdnjу da mi Agnes snabdeva kuću. Samo ne znam što sam *moraо*, da li je to baš pametno. Šta će mu sledeće reći? Za Karingera i Kipar?

– Pa onda, je l' s nekom iz Fužina?

– Pa poznaješ je, kažem. –Agnes Lupša. Drugarica iz srednje. Dovodio sam je nekoliko puta u FV.

– Ona seljančica? reče Stojan. Plavuša?

– Ta.

Tan sólo vuelve a casa

(FRAGMENTO)

Translated by María Florencia Ferre
Contact: mariafferre@gmail.com

No sabía que en Ljubljana aún prepararan tequila *slammers*, ni siquiera que aún existieran... hace tanto que no salgo. Y acá en el bar Museo los hacen muy buenos: con champaña, como en los viejos tiempos. Agnes era en ese entonces una verdadera maestra. Y los llevaba bastante bien, se tomaba unos cuantos. Cada uno daba vuelta el suyo, dábamos un cabezazo hacia atrás, después golpeábamos los vasos vacíos sobre la mesa. Entonces lo hacíamos así, tenía que sonar dos veces.

-Conocí una mujer súper interesante-, dice Stojan, y da un resoplido.

-¿Ah, sí?-, digo. -Bravo. ¿Dónde?

-En un boliche donde estuve ayer... Una tipa increíble. Todos la notaban enseguida.

-Ah, ¿esa clase de tipa?

-No, no es lo que pensás. La mujer bailaba en minifalda en medio del boliche, con una pierna ortopédica. Desde la mitad del muslo para abajo. Bailaba como una pantera.

-Con la pierna ortopédica-, digo y trato de imaginarme la escena. -¿Así nomás? ¿A la vista de todos?

-No podría haber sido más evidente. No era una de esas piernas ortopédicas realistas. En lugar de la tibia, tenía una flexible, como curvada. Pero bailaba como si no le importara nada en el mundo.

-Interesante-, digo.

-Lo bueno de que a alguien le falte una pierna es que siempre hay tema para romper el hielo.

-¿Estás seguro?

-Pero vamos..., no seas pesado. ¿Por qué no? Si no hay pierna, no tiene sentido hacer como que sí. Vas y le decís: Ey, súper, me encanta que te atrevas a bailar así en minifalda. ¿Y qué pasó con la pierna?

-¿Y qué pasó con la pierna?

-Bueno, un accidente de tránsito... cuando tenía 15 años. Me contó todo, estuvimos conversando toda la noche. Había estado acomplejada durante años, se escondía, escondía la pierna, buscaba las posiciones más sexis... Y ocurre que conoció a un tipo, y él no tenía que saber que ella tenía una prótesis... El tipo le echó *fleet* la primera vez que se la tiró. Después dijo se va todo a la concha de la lora, se encargó una que desde kilómetros se nota qué es y empezó a usar faldas. Una mina fenomenal. Cuarenta y dos años, editora en una editorial técnica.

-¿Y qué, se van a volver a ver?-, pregunto.

-Mañana nos volvemos a ver-, dice. -Ya veremos.

-Felicitaciones-, digo y cabeceo para que nos traigan otra vuelta. Después hablamos de distintas cosas. Con poco tacto leuento el contenido de algunos de mis escritos. Stojan se ríe a carcajadas cuando finalmente ve la viva demostración de que la gente que está en su sano juicio y tiene problemas reales me evita como el diablo a la cruz. Štih es sólo una muestra parcial. Después la conversación vira hacia la constructora NBG. Y acá la discusión da un giro abrupto que no me gusta nada. Tendría que haberlo sabido. Lo *sabía*, sólo que no cambié el curso de la conversación a tiempo. Ya la última vez, Stojan obviamente me dijo, y ahora también, que la renovación de una casa es mejor de arriba que pagando. Y lo entiendo. Digo, si piensa que yo necesito eso, que me tranquiliza la conciencia, no tendría que haberse molestado. Pero entiendo: él no estuvo acostumbrado a tener dinero en su juventud. Yo sí. Entonces y ahora. Y ahora me quiere convencer de que soy feliz. Yo no soy feliz; yo puedo permitirme querer tener el derecho de serlo.

-El dinero no es todo-, digo. Ya estoy un poco entonado, estos *slammers* siguen funcionando como en los viejos tiempos.

-¿Cómo que no es todo?- Stojan tiene una sonrisa de oreja a oreja. -¿Cómo es que fuiste a parar entre los abogados? ¿Sos un alma errante?

-Sí, no jodas, soy un punk. Si hay alguien que siempre lo supo, sos vos.

Acá le estoy lamiendo el culo demasiado. Debe ser muy duro para que me escude en esto; no pasó mucho tiempo desde que intenté sacarlo a él de ese error. Pero tal vez ahora ya se me está apelmazando el cerebro.

-No, viejo, con eso no alcanza para ser un punk-, dice Stojan. -¿De qué te perdiste? Mirá: punk es Johnny Rotten. Él no se queja como vos: vive en Santa Mónica.

-Dejate de joder con ese pelotudo-, digo. -Hoy filma publicidades de man-teca inglesa para el mercado yanqui.

-Eso es lo que quiero decir. ¿Cómo vas a decir que sos punk? Si ni siquiera te gusta el dinero.

-Pero si sos el primero que dijo que sí lo soy-, repito y vuelvo a cabecear para pedir otra ronda, aunque me parece que ya sería tiempo de pasar a otra cosa, tal vez a un gin tonic, sólo que en este momento, eso me parece un poco demasiado complicado. Con el gesto es más simple. Stojan tan sólo me mira.

-Viejo, ¿te puedo contar un secreto?- dice. -Siempre supe que no eras un punk. Puta madre, ya desde la primaria eras un raro. En realidad mi primer impulso en Bičevje fue molerte a palos. Pero nosotros dos éramos los más raros de toda la escuela. Y si te hubiera golpeado, habría sido muy bajo. Qué es eso de andar trompeando a semejante debilucho. *Defenderte*, eso era un desafío. A decir verdad fue un dilema durante algún tiempo.

-Ya ves, eso no lo sabía-, digo sin particular entusiasmo.

-Pero al final me resultaste simpático de algún modo. Ibas a la escuela con Agnes. ¡Mi madre, qué fuerte que estaba...! Así que tal vez, tal vez, ella te salvó de que te la diera por la cabeza. Me parecías interesante por ella. Un raro, pero del tipo interesante. Sólo después de que empezáramos a conversar un poco vi que al fin y al cabo estabas bien, que podías ser un buen pibe. Sólo un poco raro. Ella ya se había dado cuenta antes.

-Ey, no jodas-, digo cuando el mozo nos pone delante dos nuevos vasitos y servilletas. -Ella enseguida reconoció el potencial. ¡Salud!

Golpeamos cada uno el suyo y los dimos vuelta rápido. Los volvimos a apoyar sobre la mesa ruidosamente. Tenía ganas de esto desde hacía mucho, pero lograr salir con Stojan en estos tiempos... Lo evita un poco, al alcohol, porque le gustaba demasiado en sus tiempos. Y puede ser un poco pesado cuando toma demasiado. ¿Qué habrá tomado ayer con su chica de una sola pierna? ¿Sólo Red Bull? Aunque de vez en cuando también hace falta. Después de todo mañana es domingo. Y Agnes está en casa con Naomi por una vez, un verdadero milagro. Yo hice cien mil años que no salgo de noche. Seguro que primero salieron, a alguna función de títeres, ahora probablemente la haya llevado a dormir.

-La última vez que te vi, estabas en el centro con una mina-, dice Stojan de pronto. Esta información me confunde un poco, un vacío repentino me llena los oídos.

-¿Dónde?- digo precavido. No tengo idea de qué puede estar hablando. No me encuentro con ninguna mujer en público. -¿En Fužine?- balbuceo después, porque algo me viene a la cabeza.

-¿Pero qué Fužine?- dice Stojan. -Te dije que en el centro. Sólo la vi de espaldas, y parecía estar re buenaza.

-Me debés de haber confundido con otro.

-No te confundí, a vos te vi de costado, y la chiquita estaba con vos. A Na-

omi la conozco. Quise saludar, pero vi que estaba esa mujer y que le dabas palmaditas en la espalda. Cabello castaño oscuro. Me dije: qué playboy. ¿Así nomás, frente a la chiquita?

Ahora me cayó el veinte. Me tenté de risa.

-Viejo, me viste con mi suegra.

Stojan abre los ojos como platos. Ahora se nota que también a él el tequila lo está entonando: reacciona más exageradamente de lo que acostumbra.

-Pero no habrás pensado que se me empezó a dar por la gerontofilia.

-¿*Esa* era Manja? – dice Stojan. – ¡Mi madre! ¡Me estás jodiendo! Vamos, no era ella.

-Más o menos dos semanas atrás... ¿un jueves? ¿Alrededor de las cinco, ahí cerca de Konzorcij? Llevó a la chiquita de compras al Centromerkur, o a la Galería Emporium, o como mierda se le llame ahora a eso. Yo llegué de la oficina y me las crucé.

-¡Mi madre, qué cuerpazo! – dice Stojan admirado.

-¿No es cierto? – digo. – Mi suegra no es poca cosa. Pero para minas como ésa no tenés dinero.

-Ni nervios-, dice. Después se me queda mirando. – Es que pensé... Me equivoqué, porque no pensé bien, no se besaron ni nada, sólo tenían una familiaridad, ella de atrás con ese cuerpazo, medias negras de nylon...

-Manja es espléndida-, digo. – A ella le sienta la soltería.

-Pensé... ¡Mi madre! Si engaña a una mujer como Agnes, me cago en él...

Ella te salvó de los golpes en la quiebra. Y después varias veces te ayudó a salir.

-¿Cuándo? – digo, ahora ya un poco encabronado.

-Sí, también ahora, por ejemplo, decís que ganás apenas para el alquiler de la oficina...

-No es lo que quise decir-, digo. – Tengo ahorros, viejo. Te dije que tequiero pagar todo. ¿Ahora qué te pasa?

-Sí, pero en general... Ella es ahora para vos el pilar de la estabilidad, viejo, mantiene la casa...

-¿*Ella* mantiene la casa?

Esta es la mejor broma jamás oída, pero ahora este tipo, como si...

-¿Estás loco? – digo.

No entiendo de dónde sale esta percepción. ¿Que *Agnes* mantiene la casa?

-Pero viejo, sí la engaño-, digo. – Sólo que no con Manja, me cago en vos.

Ahora Stojan me mira fijo y serio. Me callo y no sé de dónde me salió lo que dije. Quizá fue por esa última vez, cuando por primera vez le confié a Agnes en el bar Sombrero algo serio. Porque entonces sentí por primera vez que traicionaba, que tal vez de veras traicioné, que eso no debía decirlo. Tal vez sólo por ese *bond* entre hombres, para mostrarle que todavía no estoy para la basura, así

como él tampoco. Porque sigue pescando minas por los boliches, y para colmo bellezas extravagantes con pierna ortopédica. Tal vez porque acaba de decir esa cretinada de que Agnes mantiene la casa. Pero no sé por qué *tuve* que hacerlo, o si tenía sentido. ¿Qué es lo próximo que voy a decirle? ¿Sobre Karinger y Ciper?

-¿Qué, con alguna de Fužine, entonces?- dice por fin.

-Pero si la conocés-, digo. -Agnes Lupša. Compañera de secundario. La llevé al club FV un par de veces.

-¿Esa provinciana?- dice Stojan. -¿La rubia?

-Ésa.

List of Translators

STÉPHANE BALDECK (France)

Baldeck studied Philosophy, Literature and History in Paris before passing an exam to teach Philosophy in secondary schools in France. Of Slovenian origin, he started translating Slovenian literature into French in 2011, focusing first on the seminal Slovenian author Ivan Cankar. He has translated Cankar's short stories, as well as the famous play *Hlapci* (*Les valets*) and the short novel *Hlapec Jernej in njegova pravica* (*Le valet Jernej et son droit*). He is also interested in children's

literature and has translated classic works such as Fran Milčinski-Ježek's *Zvezdica Zaspanka* (*Dormette la petite étoile*), and Svetlana Makarović's *Škrat Kuzma dobi nagrado* (*Le lutin Tignon et sa récompense*) and *Medena pravljica* (*Histoire de miel*). In the last two years, he has mostly translated contemporary novels, such as Dušan Šarotar's *Biljard v Dobrayu* (*Billard à Dobray*) and Goran Vojnović's *Čefurji raus!* (*Les čefurs dehors!*).

Contact: stephane_baldeck73@yahoo.com

ELIŠKA BERNARDOVÁ (Czech Republic)

Born in 1990 in Prague, the Czech Republic, she graduated in Slovenian Language and Czech Philology at the Charles University in Prague. In her BA thesis she researched minimalism in short stories by Polona Glavan and produced the commented translation of selected stories from the book *Gverilci*. She actively collaborates

with the Slovenian Embassy in the Czech Republic and participates at literary events with such Slovenian writers as Andrej E. Skubic, Boris Pahor, Peter Rezman and Glorjana Veber. She has also brought the documentary movie *Fabiani: Plečnik* and František Čáp's movies to Czech audiences by translating the subtitles.

Contact: e.bernardova@gmail.com

BOŽIDAR BREZINŠČAK BAGOLA (Croatia)

Božidar Brezinščak Bagola was born in 1947 in Vrbišnica, in the district of Hum na Sutli, Republic of Croatia. He is a professor, poet, writer of prose fiction, an essayist and a translator. He attended high school in Zagreb, and the Faculties of Theology in Ljubljana, Zagreb, and Munich, as well as the Faculties of Philosophy in Munich and Belgrade. He has translated many significant texts from Slovenian and German. His literary work is in many ways determined by his bilingualism, or even trilingualism. He has capi-

talized on the communication gap between Slovenian and Croatian, using it as a poetic source for obsessive pursuit of self-consciousness. Bagola analyses subjective gnoseology with its ultimate consequence being a perpetual, closed process of searching for one's own personality and existential nausea as a result of that process. Bagola has managed to build an entirely new autonomous poetics in the field of contemporary Croatian literature.

Contact:

bozidar.brezinscak.bagola@kr.t-com.hr

AHMED BURIĆ (Bosnia and Herzegovina)

Ahmed Burić, born in 1967 in Sarajevo, studied at the Faculty for Political Sciences, majoring in Journalism. He is a poet, translator, literary critic, editor, screenplay writer and journalist. His works have been translated into English, French, Czech and Slovenian. He himself translates from Slovenian into Bosnian. In addition to numerous translations for news-

papers, magazines and events he has published *Oprosti poezijo* by Esad Babačić (Obzor Međugorje, 1999) and *Čefuri napolje* by Goran Vojović (VBZ Sarajevo, 2009). His most important works as an author include the poetry books *Bog tranzicije* (2004), *Posljednje suze nafte i krvi* (2010) and *Maternji jezik* (2013).

Contact: ahmedburic@gmail.com

MARÍA FLORENCIA FERRE (Argentina)

Born in 1965 in La Plata, Argentina, she is a trained educator and primary school teacher. She studied Linguistics and Literature at the National University of La Plata and Buenos Aires. For quite a few years, she has been engaged in the editing and translating of sociological, humanistic, and literary texts. As a poet, she has pub-

lished *El río* (1997) and *Poems 2000-2010* (in print). She translates from English, French, and Slovenian. She has translated works of various Slovenian authors into Spanish, among them Aleš Šteger, Dane Zajc, Edvard Kocbek, Alojz Ihan, Suzana Tratnik, Mojca Kumerdej, Miha Mazzini, Jani Virk and Dušan Jovanović.

Contact: mariafferre@yahoo.com

ALINA IRIMIA (Romania)

Alina Irimia was born in 1981 in Tecuci, Romania. She studied Croatian, French and Slovenian at the Faculty of Foreign Languages and Literatures, University of Bucharest. She works as a freelance translator and interpreter and she is a member of APIT – Romanian Professional Association

of Interpreters and Translators. She translates legal, medical, technical, financial and literary texts. She translated into Romanian the Slovenian documentary film *Ivo Daneu* for The Slovenian Documentary Film Festival, organized in 2012 in Bucharest.

Contact: alina.irimia@gmail.com

MIRTA JURILJ (Croatia)

Born in 1982 in Zagreb, Croatia. She graduated in English Philology and South Slavic Philology (Slovenian/Macedonian) at the Faculty of Humanities and Social Sciences, University of Zagreb. She has worked as a freelance translator, educator and cultural worker since 2007, and was also a performance artist and musician. She translates from and into Croatian, English and Slovenian, and from Macedonian and German. During the last couple

of years, she has specialised in literary and art translations and has collaborated with numerous cultural institutions in Croatia and abroad. Apart from literature (prose and drama), her translation interests include art history (contemporary art, performance art), performing arts, cultural studies, and interdisciplinary projects that combine practice and theory. She is a member of the Croatian Literary Translators Association.

Contact: jurilmirta@gmail.com

LAIMA MASYTÉ (Lithuania)

Born in 1975 in Ukraine, Laima Masytė studied Bulgarian and Slovenian at Vilnius University (1994–2000), where she also worked as a teaching assistant at the Department for Slavic Languages. Since 1998 she has been publishing translations from South Slavic languages in various Lithuanian periodicals, poetry almanacs and books.

She became a member of the Lithuanian Association of Literary Translators in 2010. In 2009 she translated an anthology of contemporary Slovenian short fiction. In 2014 she translated the famous Slovenian novel *Alamut* by Vladimir Bartol. She lives and works as a freelancer in Vilnius.

Contact: masytel@yahoo.com

ZHANNA PERKOVSKAYA (Russian Federation)

Born in 1961 in Novosibirsk, USSR, Zhanna Perkovskaya graduated from the Lomonosov Moscow State University (Linguistics, Slavic and Slovenian Language). Since 1985 she has been working as a guide, then as a teacher of Russian language and literature. She had been employed at the Embassy of the Republic of Slovenia in Moscow, where from 1996 till 2015 she was in charge of official correspondence, translating and interpreting. She now focuses on the transla-

tion of Slovenian literature and participates in readings and presentations of Slovenian creativity in Russia, such as the Slavic poetry festival in Tver, which is supported by the Ministry of Culture of Russia and the government of the Tver region. Her translations are mainly published in the Russian magazine *Inostrannaya Literatura* (Foreign Literature). In 2015 she was awarded the Inolittle literary prize for her translation of Brane Mozetič's poetry.

Contact: perkovskaja@gmail.com

PATRIZIA RAVEGGI (Italy)

Born in Siena, as a Ministry of Foreign Affairs envoy, from 2004 to 2008, she was Director of the Italian Cultural Institute, Cultural Counsellor to the Italian Embassy in New Delhi and Coordinator for Cultural Affairs for India, Singapore and Jakarta; immediately afterwards, she was sent to cover a similar position in Egypt (Cultural Affairs Coordination in Egypt, which entailed overseeing Italian cultural Institutes in Tripoli, Damascus, Algiers, Morocco, Tunis, Israel, Addis Abeba, Nairobi, Pretoria). Before that, she directed the Italian Cultural Institutes of Teheran, Nairobi, Singapore and Zagreb. In Rome, the Italian Ministry

of Foreign Affairs sent her on a project related to linguistic and cultural minorities in Italy meant to provide elements of information and evaluation for possible adoption of measures to benefit the Slovenian and Croatian minorities. Lately, she has been endeavouring to promote Slovenian literature in Italy, by way of translating Slovenian writers into Italian, as she did in the 1980s (publishing Cyril Kosmač and Fran Levstik, to mention the leading names). Her main fields of interest are the arts and contemporary literature, and the cult of beauty. Many of her creative and critical writings focus on these and other subjects.

Contact: patrizia.raveggi@gmail.com

JELENA SIMIĆ (Serbia)

Born in 1992 in Požarevac, Serbia. She is studying General Linguistics, with Slovenian and Italian, at the Faculty of Philology, University of Belgrade. She is a member of the Sava Organization of Slovenian people in Belgrade. She has translated *Žepna slovenština* (*Pocket Slovenian*), many chapters of books for literary evenings with Slovenian writers such as Feri Lainšček, Milan Vincetič, and Štefan Kardoš. Also, she is working for the Slovenian magazines *Bilten* and *Slovenika*.

As a translator, she was a part of the International Holocaust Remembrance Day in Maribor, Slovenia. During the World Days of Slovenian Language, she worked as a teacher of Slovenian at mini courses at the Faculty of Philology, University of Belgrade. She was awarded a scholarship to attend the Seminar of Slovenian Language, Literature and Culture, University of Ljubljana, Faculty of Arts and a scholarship to study at the Faculty of Humanities at the University of Primorska.

Contact: jelenasimic26@gmail.com

EVA ŠPRAGER (Slovenia/Bulgaria)

Born in 1972 in Jesenice, Slovenia, she studied Slovenian Language and Literature at the Faculty of Arts in Ljubljana. She is working for the Center for Slovenian as a second/foreign language as a teacher of Slovenian in Sofia, Bulgaria. Since 2002 she has been working as a court interpreter

for Bulgarian. Her first translation of literary work was the collection of short stories by Bulgarian classic author Jordan Radichkov, published in 2006. She translates contemporary poetry, prose and drama from Slovenian and Bulgarian.

Contact: eva_sprager@yahoo.com

SABINA TRŽAN (Italy)

Sabina Tržan has been living in Italy since 1984. She studied French Literature at the University of Florence. Until 2012 she worked for Nikita, a press for Eastern European literature. At the moment she is a freelance translator and collaborator at Società Dantesca Italiana from Florence. Her published translations are *Smrt slovenske primadone* (*Morte di una primadonna slovena*, Zandonai 2007, translated together with Simonetta Calaon) by

Brina Svit, *Nedotakljivi* (*La storia di Lutvija e del chiodo arroventato*, Barbès 2009) by Feri Lainšček, *Telesni čuvaj* (*Mi chiamavano il cane*, Nikita Editore 2011) by Miha Mazzini, and *Spremeni me* (*Cambiami*, Atmosphere Libri 2014) by Andrej Blatnik. The translation of short stories *Saj razumeš? (Mi capisci?)* by Andrej Blatnik is ready to come out for Atmosphere Libri this year.

Contact: sabinat@libero.it

SEBASTIAN WALCHER (Austria)

Born in 1981 in Graz, Sebastian Walcher studied Slavic Studies and Conference Interpreting in Graz and Ljubljana. He has translated literary and technical texts from the areas of culture, linguistics, civil engineering, pharmacy and others. He also works as an interpreter for German and Slovenian and as a moderator at mono-

and multilingual events. He has translated works by such authors as Svetlana Makarović, Berta Boetu, Stanka Hrastelj, Andrej E. Skubic, Peter Svetina, Dušan Šarotar, Marko Sosić, Andrej Blatnik, Matej Bogataj, Nino Flisar, Lidija Gačnik Gombač, Marko Samec and others.

Contact: sebastian@walcher.cc

Co-financing Publications of Slovenian Authors in Foreign Languages

Slovenian Book Agency (JAK)

Founded in 2009, the Slovenian Book Agency (JAK) is a government institution that deals with all actors in the book publishing chain, from authors to publishers and readers.

Subsidies to translators for the translation of Slovenian authors

The main form of international promotion is the co-financing of translations from Slovenian into other languages. JAK annually publishes a call for applications for co-financing translations of Slovenian authors' books into other languages, including adult fiction, children's and young adult fiction, and essayistic and critical works on culture and the human-

ities, theatrical plays and comics. Publishing houses, theatres and individual translators can apply. In each case, a contract is concluded with the translator, and therefore all funding goes directly to him or her. The subsidy covers up to 100% of the translation costs. Grants cannot be awarded retroactively.

Mobility grants for Slovenian authors
The call for applications is published once a year. The applicant can be a Slovenian author who has been invited to a literary event abroad. The application must be enclosed with the invitation and the program of the event. The subsidy covers up to 100% of eligible travel expenses.

Contact

Javna agencija za knjigo Republike Slovenije / Slovenian Book Agency
Metelkova 2b, 1000 Ljubljana, Slovenia
Phone: +386 1 369 58 20
Fax: +386 1 369 58 30
Email: gp.jakrs@jakrs.si
Webpage: <http://www.jakrs.si/en/>

Trubar Foundation

The Trubar Foundation is a joint venture of the Slovene Writers' Association, Slovenian PEN and the Center for Slovenian Literature. The aim of the Trubar Foundation is to subsidize publications of Slovenian literature in translation.

Subsidies to publishers for the printing costs of books translated from Slovenian

Foreign publishers can apply for subsidies to publish unpublished translations of Slovenian authors in their native languages. The Trubar Foundation contributes up to 50% of printing costs. It does

not subsidize translation. Priority is given to the works of living authors who are already established in Slovenia. However, the Board will take all applications for works of fiction, poetry, drama, or literary essays into account, as long as they are originally written in Slovenian. The Board consists of seven equal members, including the Presidents of the Slovene Writers' Association and Slovenian PEN. They convene at least twice a year, usually in March and October. Therefore, applications received by the end of February and the end of September will be considered.

Contact

Društvo slovenskih pisateljev / Slovene Writers' Association

Tomšičeva 12, 1000 Ljubljana, Slovenia

Phone: +386 1 251 41 44

Fax: +386 1 421 64 30

Email: dsp@drustvo-dsp.si

Webpage: <http://www.drustvopisateljev.si/en/>

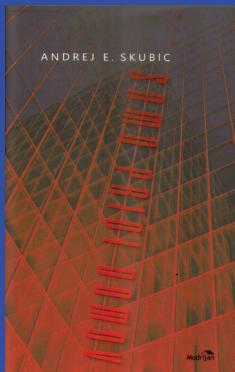
ANDREJ E. SKUBIC

Just Come Home

Novel

Sample translation

Bosnian	Bulgarian	Croatian	Czech
English	French	German	Italian
Lithuanian	Romanian	Russian	Serbian
Spanish			

JAK

SLOVENIAN
BOOK
AGENCY

Slovenian Book Agency, Metelkova 2b,
1000 Ljubljana, Slovenia,
T +386 1 369 58 20 F +386 1 369 58 30
E gp.jakrs@jakrs.si W www.jakrs.si

